Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 1 Ὀκτωβρίου 1938* | *Ἔτος 60ὸν.—Ἀριθ. 44*

4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ ΘΕΙΟΥ ΜΑΣ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ἀποφασίσαμε τελοσπάντων ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία τἀδέρφια, ἐμένα, τὴ Λένη καὶ τὸν Κωστούλα, θὰ πήγαινε στὴ Ρουψιὰ μὲ τὴ μάννα μας γιὰ τὸ καλωσόρισμα τοῦ πρωτοξάδερφού της καὶ δικοῦ μας θείου, τοῦ Λεωνίδα, ποὺ ἦταν ξενιτεμένος στὴν Πόλη κ' ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες εἶχε ἐρθεῖ.

Ὁ Κωστούλας ἦταν μικρὸς ἀκόμα καὶ καλὰ εἶπε ἡ μάννα νὰ μὴ τὸν πάρῃ. Ἂν δὲ μεγάλωνε πρῶτα, συλλογιζόμουν, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ πάει σὲ ξενόχωρο γιὰ τὸ καλωσόρισμα τοῦ θείου; Ἂς ἦταν τώρα μεγάλος κι' ἂς πήγαινε. Ἔπειτα, ἡ μάννα θὰ τοῦφερνε μιὰ χαρτοσακκούλα γιομάτη καραμέλλες ἀπὸ τὸ θεῖο, ὥστε καλύτερα νὰ μὴν πήγαινε. Ἡ Λένη, μιὰ καὶ δὲν ἔπαιρνε τὸν Κωστούλα ἡ μάννα, ἔπρεπε νὰ καθήσῃ στὸ σπίτι μὲ τὸ παιδί αὐτή. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ πάω ἐγώ. Νὰ μ�ς πάρει πάλι καὶ τὰ τρία τὰ παιδιά, αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ γίνει. Πήγαινε πολύ.

Καὶ μὲ χαρά μου συλλογιζόμουν πῶς στὰ τέσσερα χωριά, ποὺ εἶχα πάει ἴσαμε τότε, θὰ μποροῦσα νὰ λογαριάζω κ' ἕνα πέμπτο. Κοσμογυρισμένος μιὰ φορά.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅποια δουλειὰ κι' ἂν μοῦλεγε ἡ μάννα μου νὰ κάνω, τὴν ἔκανα μὲ πρόθυμη καρδιά. Κι' ἤθελα, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ παρουσιάζονταν ὅλες οἱ δουλειὲς τῆς χρονιᾶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ τὶς κάνω ἐγὼ γιὰ εὐχαρίστηση τῆς καλῆς μου τῆς μαννούλας. Ὄχι, ἂς μὴν ἔκανε τίποτε κ' ἡ Λένη μου. Κάτι σὰν ἀγάπη, κάτι σὰν ψυχοπόνια—ἴσως καὶ τὰ δυὸ μαζί—διπλὴ καὶ τρίδιπλη ἀπ' ἄλλες φορές, ἔνοιωσα τότε γιὰ τὴν ἀδερφή μου. Τὴν καταλάβαινα τὴν πίκρα της κ' ἤθελα νὰ φανῶ καὶ μαζί της καλὸς καὶ νὰ κάνω ἐγὼ καὶ γι' αὐτὴν κάθε δουλειὰ ποὺ θὰ βγαίνε στὴ μέση. Ἐ! ὁ Κωστούλας ἦταν μικρός, κι' αὐτὸς δὲν ἔκανε καμμιὰ δουλειά. Μόνο παιχνίδια καὶ τρεχάλες.

Μὰ καλὰ τὸ λένε: Συλλογίζοντας-συλλογίζοντας ἔρχονται στὰ κεφάλι μας οἱ πιὸ καλὲς σκέψεις. Τὸ βρῆκα πῶς θὰ δείχνα πιὸ πολὺ τὴν καλωσύνη μου στὴ Λένη. Ἀπὸ τὶς καραμέλλες ποὺ θὰ μοῦδινε ὁ θεῖος μας—καὶ πόσες θὰ μοῦδινε ἀλήθεια! σκέφτηκα καὶ κοίταξα τὶς τσέπες μου καὶ χαρούμενος τὶς φαντάστηκα γιομάτες, φουσκωμένες μὲ καραμέλλες—ἀπὸ τὶς καραμέλλες ποὺ θὰ μοῦδινε ὁ θεῖος μας δὲ θᾶτρωγα οὔτε μιά, μὰ οὔτε γιὰ δοκιμή. Ὅλες θὰ τὶς ἔδινα τῆς Λένης. Τὸ πολύ-πολὺ ἂν ἔτρωγα δυό-τρεῖς, κι' αὐτὲς μικρές. Τὶς ἄλλες ὅλες ἡ Λένη. Τάχα ποὺ θὰ πήγαινα ἐγώ, τί θὰ καταλάβαινα; Τὶς καραμέλλες πάλι αὐτὴ θὰ τὶς ἔτρωγε. Αὐτὴ καὶ τὸν κόπο γλύτωνε καὶ καραμέλλες θὰ χόρταινε. Θᾶδινα βέβαια καὶ τοῦ Κωστούλα. Μὰ μικρὸς αὐτός, πέντ'-ἕξη θᾶτρωγε, δὲν ἤθελε κι' ἄλλες.

* * *

Τὴ χαρά μου, γιατὶ θὰ πήγαινα στὴ Ρουψιά, δὲν τὴν κράτησα κρυφὴ ἀπὸ τἄλλα τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπα:

—Ἦρθε ὁ θεῖος μου ὁ Λεωνίδας ἀπὸ τὴν ξενιτειά, καὶ τὴν Κυριακή, τούτη ποὺ μᾶς ἔρχεται—ἀκόμη δυὸ μέρες εἶναι—θὰ πᾶμε ἐγὼ κ' ἡ μάννα μου νὰ τὸν καλωσορίσουμε. Καὶ τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ θεῖος μου! Τὸν εἶδα σὲ φωτογραφία. Θὰ γιομίσῃ τὶς χοῦφτες του καραμέλλες καὶ θὰ μοῦ πῇ: Πάρε, Θανάσῃ. Κ' ἐγὼ θὰ πλώσω τὸ καπέλλο μου νὰ τὶς ρίξῃ μέσα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἀγγελικὸς ὕπνος.

κ' ὕστερα θὰ τίς βάλω στίς τσέπες μου. Θὰ τίς γεμίσω καραμέλλες.

— Κ' ἐμένα ὁ πατέρας μου, εἶπε ὁ Μήλιος, ἔντας ἦρθε ἀπὸ τὴν ξενιτειά, μοῦφερε καὶ καραμέλλες καὶ καινούργιο καπέλλο καί...

— Καὶ μήνα ἐμένα δὲ θὰ μοῦ φέρει ὁ θεῖος μου καὶ καινούργιο καπέλλο ; Θὰ τοῦ πῶ νὰ μοῦ δώσῃ καὶ μιὰ πλάκα, γιὰ νὰ γράφω. Ἐκείνη ποῦ χα, ραΐστηκε. Καλύτερα ὅμως, τώρα θὰ πάρω καινούργια.

***

Καλὸς ὁ θεῖος καὶ πρόσχαρα μᾶς δέχτηκε κι' αὐτὸς κ' ἡ θεία μου ἡ γυναίκα του.

Μὰ τί ἦταν ἐκεῖνα τἀπροσδόκητα τὰ δῶρα ! Ἐξὸν ἀπὸ τίς καραμέλλες μοῦδωσε καὶ μιὰ σφυρίχτρα, ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα κόκορα καὶ σὰν κόκορας πάλι λαλοῦσε. Τὴ φυσοῦσες κ' ἔκανε : κουκουρίκουουου ! Τἄλλα τὰ δῶρα οὔτε γύρισα καθόλου νὰ τὰ κοιτάξω. Ἐδῶ ἦταν κοκορόφωνη σφυρίχτρα ! Τέτοια δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου σὲ στόμα ἄλλου παιδιοῦ. Οὔτε σὲ κανένα πανηγύρι εἶδα νὰ πουλοῦν οἱ πραματευτάδες τέτοιες κοκορόφωνες σφυρίχτρες. Τί τὰ θέλετε, σφυρίχτρα ἀπὸ τὴν Πόλη ! Κοκορόφωνη σφυρίχτρα μοῦδωσε καὶ γιὰ τὸν Κωστούλα. Μαζί θὰ λαλοῦμε, συλλογιζόμουν. Θὰ τὸν ξυπνῶ κι' αὐτὸν τὴν νύχτα νὰ σηκωνόμαστε καὶ νὰ βγαίνουμε στὴν αὐλὴ νὰ λαλοῦμε σὰν κοκόροι. Πόσους θὰ γελάσουμε καὶ θὰ ποῦνε πῶς φέγγει κι' ἄς εἶναι ἀκόμα νύχτα κι' ἀργεῖ τὸ γλυκοχάραμα ! Καὶ θὰ σηκώνουντκι οἱ νοικοκυρὲς νὰ καθήσουν στὸν ἀργαλειό. Γέλια ποὺ θὰ κάνουμε, σὰν θὰ βλέπουμε φῶς στὰ σπίτια ! Ἄλλοι πάλι θὰ φορτώνουν τἄλεσμά τους καὶ θὰ πᾶνε στὸ μόλο νὰ τἀλέσουν, κι' ἄλλοι θὰ πᾶνε στὸ λόγγο γιὰ ξύλα !

Κι' ἀπὸ τὴ χαρά μου, στὸ τραπέζι λίγο ἤταν τὸ φαΐ μου. Τί τὸ θέλουν καὶ μοῦ λένε ; φάε καὶ φάε, Θανάση, καὶ δὲ μ'φήνουν νὰ βγῶ ἔξω στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ λαλῶ, νὰ λαλῶ, νὰ χορτάσω λάλημα μὲ τὴν κακορόφωνη σφυρίχτρα ; Κ' εἶδες πρωτύτερα ἕνας κόκορας ἀπὸ γειτονικὸ σπίτι γελάστηκε κι' ἀπάντησε στὸ λάλημά μου ! Δὲ μ' ἀφήνουν νὰ ξεσηκώσω τοὺς κοκόρους τῆς Ρουψιᾶς.

Γιὰ τὴ Λένη μᾶς ἔδωσε μιὰ κούκλα ὄμορφη μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Ὅταν τὴν ξάπλωνες, ἔκλεινε τὰ μάτια κ' ἔκανε πῶς κοιμᾶται. Κι' ὅταν τὴ σήκωνες, τἄνοιγε πάλι. Μὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἦταν ποὺ, ἅμα τῆς πατοῦσες ἕνα κουμπάκι στὴν πλάτη, χτυποῦσε τὰ χέρια κ' ἔβγαζε μιὰ φωνὴ τὰ-τὰ-τὰ-τὰ σὰν μικρὸ παιδάκι. Κούκλα, ὄχι παῖξε-γέλασε. Παιδὶ ζωντανὸ νὰ πῇς καλύτερα.

Πόσο θὰ χαρῇ κ' ἡ Λένη μου, ἔλεγα μέσα μου. Μ' ἀφοῦ δὲ μοῦ ἔδωσε σφυρίχτρα καὶ γι' αὐτήν, ἐλεύθερα θἄχει τὴ δική μου νὰ λαλάῃ, ὅποτε κι' ὅσο θέλει. Ἐγὼ δὲ θὰ τῆς λέω : ὄχι.

Ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ μαζευτοῦν στὸ σπίτι μας γιὰ νἀκούσουν τίς κοκορόφωνες σφυρίχτρες καὶ νὰ ἰδοῦν τὴν κούκλα, ποὺ εἶναι σὰ ζωντανὸ παιδάκι καὶ κλείνει τὰ μάτια, ὅταν τὴ βάζῃς νὰ κοιμηθεῖ καὶ κάνει τὰ τὰ-τὰ-τὰ καὶ χτυπάει τὰ χέρια σὰ χαρούμενο παιδάκι. Τὸ νοῦ σου, Λένη, θὰ τῆς λέω, μὴν τὴ δίνεις τὴν κούκλα σὲ ξένα χέρια καὶ μᾶς τὴ χαλάσουν. Ἂς τὴ βλέπουν δίχως νὰ τὴν ἀγγίζουν.

***

Ὅταν ξεκινήσαμε τὸ δειλινὸ νὰ φύγουμε, βαστοῦσα καὶ τοῦ Κωστούλα τὴ σφυρίχτρα καὶ τῆς Λένης τὴν κούκλα. Ἤθελα, κι' ὅλο αὐτὸ εἶχα στὸ νοῦ μου, σὰν θὰ πλησιάζαμε στὸ χωριό, νὰ τρέξω πιὸ μπρὸς καὶ νὰ δείξω τὰ δῶρα ἀπὸ τὸ θεῖο μας στὰ δυό μου τἀδερφάκια ποὺ μᾶς περίμεναν.

— Ἰδέστε τί ἔφερε ἀπὸ τὸ θεῖο ! Κωστούλα, πάρε τὴ σφυρίχτρα σου. Λένη, πάρε τὴν κούκλα σου. Πάρτε καὶ καραμέλλες νὰ φᾶτε. Νὰ κι' ἡ δική μου ἡ σφυρίχτρα ! Καὶ κουκουρίκουουου θὰ σφυρίξω.

Καὶ καθῶς πηγαίναμε, ἐγὼ καβάλλα στὸ γαϊδουράκι μας κ' ἡ μάννα μου σέρνοντας τὸ χαλινάρι τοῦ γαϊδουριοῦ, σφύριζα χαρούμενος κι' ἀσίγαστα πότε μὲ τὴ δική μου τὴ σφυρίχτρα καὶ πότε μὲ τοῦ Κωστούλα καὶ βαστοῦσα ψηλὰ τὴν κούκλα τῆς Λένης.

— Ἐδῶ μάννα, ποτὲ δὲν ἀκούστηκε κόκορας σὲ τούτη τὴν ἐρημιά Θὰ λαλήσω κ' ἐδῶ.

— Λάλα κ' ἐδῶ, νὰ γελασταῦν οἱ ἀλεποῦδες.

Ἐκφνικὰ ὅμως, ὅπως προσπεράσαμε μιὰ ραχούλα, πέσαμε ἀπάνω σ' ἕνα κοπάδι πρόβατα. Προτοῦ νὰ φωνάξουμε τοῦ πιστικοῦ «νὰ κρίνῃ τῶν σκυλιῶν», τρία σκυλιὰ μᾶς χύμηκαν. Δυὸ μεγάλα βραχνόφωνα κ' ἕνα μικρότερο μὲ λιανότερη φωνή. Ἡ μάννα μου ἔσκυψε κι' ἄρπαξε πέτρες νὰ τὰ χτυπήσῃ καὶ φώναξε :

— Μὴ σκιάζεσαι, Θανάση μου, δὲν τρῶνε. Δὲν τἀφήνω ἐγώ !

— Ἐ ! τζιομπάνεεεε, σύμμασ' τὰ σκυλιά σου. Μοῦσκιαξαν τὸ παιδί !

Γαῦ, γαῦ, γαῦ, αὐτὰ χύνονταν ἀπάνω μας καὶ τὰ τρία καὶ δάγκαναν τίς πέτρες, ποὺ τοὺς ἔρριχνε ἡ μάννα μου. Τὸ φόβο ποὺ ἔννοιωσα τότε δὲν τὸν ξαναδοκίμασα ἄλλη φορὰ στὴ ζωή μου. Μοῦπεσαν κ' οἱ σφυρίχτρες κ' ἡ κούκλα ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Κότ-κότ, καλέσ', κοκκίν', κότ-κότ, ἐδῶ.

Ἔτρεξε ὁ πιστικὸς καὶ μὲ τίς φωνὲς καὶ τίς πέτρες τὰ ξεμάκρυνε. Συμμάζεψε κ' ἡ μάννα μου τίς σφυρίχτρες καὶ τὴν κούκλα ἀπὸ κάτω, μοῦ τἄδωσε καὶ ξεκινήσαμε πάλι.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΗΝ ΕΠΡΟΔΩΣΕ Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Κάποιος ἀμπελοκτήμονας, μόλις ὡρίμασαν τὰ πρῶτα σταφύλια τοῦ ἀμπελιοῦ του, ἔκοψε μερικὰ διαλεχτὰ τσαμπιά, ἐγέμισε ἕνα χεροκάλαθο καὶ τὰ πῆγε, σὰν πρωτολούδι ποὺ ἦταν, δῶρο στὴ Χώρα στὸ σπίτι ἑνὸς ἄρχοντα, γιατὶ ἀπ' ἐκεῖνον εἶχε ἰδεῖ πολλὲς καλοσύνες.

Ἡ νοικοκυρὰ ποὺ ἦταν ἀμόρφωτη καὶ ἔγεινε ἀρχόντισσα γιὰ τὴ μεγάλη προίκα ποὺ τῆς ἦρθε ἀπὸ ξαφνικὴ κληρονομιά, τὸν ἔμπασε μέσα, τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὴν τραπεζαρία καὶ διάταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν καφὲ καὶ γλυκό.

Ἔπειτα πῆρε τὸ καλάθι, μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀφήνοντας ἀπὸ βιαστύνη πίσω της ἀρθάναιχτη τὴν πόρτα, ἄρπαξε ἀμέσως καὶ χούφτιασε ἕνα μεγάλο τσαμπί, κι' ὅπως ἦταν ἄπλυτο, ἄρχισε νὰ τὸ τρώῃ λαίμαργα σὰν γουρούνι !

Ἀφοῦ τὄφαγε, πῆρε δεύτερο τσαμπί, τὸ ἔπλυνε καλὰ καὶ κρατῶντας το μὲ τὸ ἀριστερό της χέρι ἀπὸ τὸ κοτσάνι, σὰν κάτι πολύτιμο, βγῆκε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν χωρικὸ καὶ ἔπαιρνε κάθε φορὰ μιά-μιὰ ρόγα μὲ τὰ δυό της ἀκροδάκτυλα (δείχτη καὶ μεγάλο) τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, μὰ πρὶν τὴν φέρῃ στὸ στόμα της, τῆς ἔκανε ἀργοκίνητα ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο.

Καθῶς ἔτρωγε, ρώτησε τὸν ἀμπελᾶ περιφρονητικά !

— Δὲν μοῦ λές, σεῖς οἱ χωριᾶτες πῶς τὸ τρῶτε τὸ σταφύλι ;

Ἐκεῖνος, ποὺ τὴν εἶχε ἰδεῖ μέσα στὸν ἀντικρυνὸ καθρέφτη, πῶς εἶχε φάει τὸ πρῶτο τσαμπί, τῆς ἀπάντησε χαμογελαστά :

—Ὅπως μερικὲς ἀρχόντισσες στὴν κάμαρά τους ! ! !

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΘΑΥΡΙΟ εἶναι ἡ Ἡμέρα τῶν Ζώων. Ὅλοι ξέρετε πῶς ἡ 4 Ὀκτωβρίου ἔχει καθιερωθεῖ νὰ γιορτάζεται, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀπὸ τοὺς Ζωοφίλους. Γιατὶ τόσο ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος τῶν Καθολικῶν, ὅσο κι' ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος ὁ δικός μας, οἱ ἅγιοι τῆς ἡμέρας, ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ ζῶα καὶ κήρυτταν τὴ ζωοφιλία σὰν ἕνα γνώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ. Ὅλοι ξέρετε ἐπίσης πῶς ὑπάρχει κι' ἐδῶ Ἑταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων, ἱδρυμένη ἀπὸ ζωοφίλους τὸ 1916, ποὺ ἔχει κάμει πολλὰ γιὰ τὴ βελτίωση τῆς ζωῆς τῶν καλῶν αὐτῶν βοηθῶν τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι τὰ ἐργατικὰ ζῶα, καὶ φροντίζει κάθε χρόνο γι' αὐτὴ τὴ γιορτή, ποὺ σκοπός της εἶναι νὰ διαδίδῃ ὁλόενα περισσότερο τὴ ζωοφιλία.

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἔντυπα ποὺ ἐκυκλοφόρησε ἡ Ἑταιρεία γιὰ τὴν 4 Ὀκτωβρίου, εἶναι κι' ἕνα ρόδινο φύλλο μὲ τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀγαθοῦ ἀλόγου, ποὺ φαίνεται σὰ νὰ μιλᾷ στὸ παιδὶ ποὺ στέκεται μπροστά του. Καὶ νὰ τί τοῦ λέει, ὅπως διαβάζουμε κάτω ἀπ' τὴν εἰκόνα. «Ἄκουσε, κύριέ μου, τὴ θερμή μου παράκληση. Τἀϊζέ με καὶ πότιζέ με τακτικά. Ὅταν τελειώσῃ ἡ δουλειά τῆς ἡμέρας, δόσε μου στέγη σ' ἕνα εὐρύχωρο σταῦλο μὲ καθαρὸ καὶ στεγνὸ στρῶμα. Μὴ θέλῃς νὰ ξεγελῶ τὴν πεῖνα μου μὲ μάνο τὸ ἄχυρο· δίνε μου καὶ λίγο κριθάρι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἔχω τὴ δύναμη νὰ σὲ ὑπηρετῶ. Χάϊδευέ με κάποτε, γιὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ ὑπηρετῶ πρόθυμα...». Καὶ τὸ ἄλογο ἐξακολουθεῖ νὰ γυρεύῃ ἀπὸ τὸν κύριό του ἀγάπη, φροντίδα, καλομεταχείρισμα κι' ἐξασφάλιση τῶν γηρατειῶν του, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ κι' αὐτὸ πρόθυμα τίς δουλειὲς ποὺ θέλει : νὰ σέρνῃ τὸ κάρρο ἢ τἀμάξι, νὰ γυρίζῃ τὸ μύλο ἢ τὸ μάγγανο, νὰ κινῇ τὴν ἀντλία ἢ νὰ κουβαλῇ τἀφεντικά στὴ ράχη του. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ ἀγαθὸ ἄλογο προτείνει στὸν ἄνθρωπο μιὰ ζωοφιλία μὲ ἀνταπόδοση : θὰ μ' ἀγαπᾷς γιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ μὲ περιποιῆσαι γιὰ νὰ σὲ ὑπηρετῶ. Μὰ κι' ὁ ἄνθρωπος ἀ' αὐτὴ τὴν ἀνταπόδοση ἀποβλέπει ὅταν ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τὸ ζῶο του. Γι' αὐτό, ἀπὸ τόσα καὶ τόσα ζῶα ποὺ ζοῦν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς—στὰ βάθη της καὶ στὰ ὕψη της, στὸ νερὸ καὶ στὸν ἀέρα—δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ χρησιμεύουν : τὸ ἄλογο, τὸ γαΐδαρο, τὴν καμήλα, τὸ ρέννο καὶ τἄλλα φορτηγά· τὸ βώδι ποὺ τοῦ ὀργώνει, τὴν ἀγελάδα ποὺ τοῦ δίνει γάλα· τὸ πρόβατο καὶ τὴ γίδα ποὺ τοῦ δίνει τόσα, τὸ σκύλο ποὺ κυνηγᾷ μαζί του καὶ φυλάει τὸ σπίτι ἢ τὸ κοπάδι, καὶ τὴ γάτα ποὺ ἐξοντώνει τοὺς ποντικούς...

Σπάνια εἶναι τὰ ζῶα ποὺ ὁ ἄνθρωπος τἀγαπᾷ «αὐτὰ καθ' ἑαυτά»,—γιὰ τὴν ὀμορφιά τους, τὸ τραγούδι τους, τὴν ἐξυπνάδα τους—ἢ μᾶλλον σπάνιοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦν ζῶα χωρὶς ἰδιοτέλεια. Ἀλλ' αὐτὴ μοῦ φαίνεται εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωοφιλία κι' αὐτὴν ἐκήρυτταν ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος κι' ὁ Ἅγιος Ἱερόθεος : Νἀγαπᾷς ὅλα τὰ ζῶα, σὰν ἔμψυχα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀδιάφορο ἂν σοῦ χρησιμεύουν ἢ σοῦ εἶναι ἄχρηστα, ἀδιάφορο ἀκόμα κι' ἂν σὲ βλάπτουν. Ἡ μύγα. Μᾶς ὠφελεῖ σὲ τίποτα ἡ μύγα ; ἀπεναντίας μᾶς βλάπτει. Κι' ὅμως θὰ ἦταν κακὸς ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔπιανε μιὰ μύγα γιὰ νὰ τὴ βασανίσῃ, κόβοντάς της τὰ φτερὰ καὶ τὰ πόδια, ὅπως τὸ κάνουν κάποτε τὰ μικρὰ σκληρὰ παιδιά. Ἔτσι κι' ὅλα τἄλλα ζῶα δὲν πρέπει νὰ τὰ βασανίζουμε. Κι' ἐκεῖνα ἀκόμα ποὺ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ σκοτώσουμε, εἴτε γιὰ νὰ τὰ φᾶμε, εἴτε γιὰ νά... μὴ μᾶς φᾶνε, πρέπει νὰ τὰ λυπόμαστε καὶ νὰ τὸ κάνουμε μὲ τὸν πιὸ φιλάνθρωπο κι' ἀνώδυνο τρόπο.

Τίς μέλισσες τίς ἀγαποῦν ὅλοι, δὲν τίς πειράζει κανένας, εἶναι χρήσιμα ζῶα. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι ζωοφιλία, εἶναι συμφέρον, ἐγωϊσμός. Ζωοφιλία εἶναι νὰ μὴν πειράξῃ κανένας οὔτε τὰ μυρμήγκια καὶ νὰ θεωρῇ τόσο ἀπάνθρωπο πρᾶγμα, νὰ καταστρέψῃ μιὰ μυρμηγκοφωλιά, ὅσο κι' ἂν κατέστρεφε μιὰ κυψέλη. Καὶ λέγω ἀκόμα : Ζωοφιλία δὲν εἶναι νἀγαπᾷ κανένας τοῦτα ἢ ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ἀλλά, καὶ χωρὶς νἀγαπᾷ κανένα, νὰ εἶναι δίκαιος πρὸς ὅλα, ὅπως χρωστᾷ νὰ εἶναι καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΛΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ο ΘΙΕΡΣΟΣ ΚΙ Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Καὶ τὸν σιδηρόδρομο, στὴν ἀρχή του, σπουδαιότατοι ἄνδρες τὸν ἔκριναν μὲ πολλὴ δυσπιστία. Ἔτσι κι' ὁ Θιέρσος (Thiers) ὁ μεγάλος γάλλος πολιτικός, στὰ 1834, ἐφώναζε : «Μὴ φοβᾶσθε τίποτα, κύριοι ! αὐτοὶ οἱ σιδηρόδρομοι, ποὺ τόσος θόρυβος γίνεται γύρω τους, δὲν εἶναι παρὰ παιδαριωδίες, παιχνιδάκια, ἱκανὰ τὸ πολὺ-πολὺ νἀντικαταστήσουν τὰ κουκοὺ (ἀμάξια) ποὺ μεταφέρουν τοὺς Παριζιάνους ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Σαὶν-Κλοὺ ἢ στὶς Βερσαλίες».

Κι' ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, οἱ σιδηρόδρομοι μετέφεραν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη !

***

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕ'

Ἀλλὰ ὁ Κωστάκης θέλει νὰ φάῃ καὶ φροῦτο. Νὰ ἕνα μπικίρι, χειμωνιάτικο πεπόνι, κρεμασμένο ἀπ' τὸ ταβάνι. Δὲν τὸ φτάνει. Ὑπάρχει ὅμως στὸ κελλάρι καὶ μιὰ κινητὴ σκάλα ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὴν ἰραβᾷ κάτω ἀπ' τὸ πεπόνι κι' ἀρχίζει νἀνεβαίνῃ. Τὰ πόδια του ὅμως τρε-

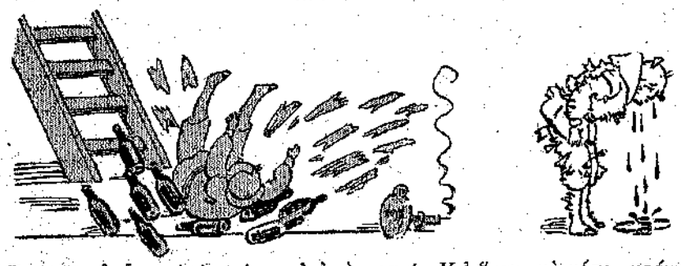

κλίζουν γιατ' εἶναι ζαλισμένος ἀπ' τὸ κρασί. Κι' ὅταν, μὲ κόπο, φτάνει ὥς τὸ ἀπάνω σκαλοπάτι κι' ἁπλώνει τὸ χέρι του νὰ πιάσῃ τὸ πεπόνι, παράπατεῖ, χάνει τὴν ἰσορροπία καὶ μπράμ ! πάρ' τον κάτω.

Πέφτει πολὺ ἄσχημα. Χάμω στὶς πλάκες, ποὺ κι' αὐτὲς δὲν εἶναι βέβαια μαλακές, ὑπάρχουν διάφορες μποτίλλιες, ποὺ σπάζουν ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ τὰ γυαλιὰ τοῦ σχίζουν τὰ ροῦχα καὶ τὸ πετσί του. Ἔχει χτυπήσει καὶ στὰ μοῦτρα, στὸ κεφάλι, ἔχει ἀνοίξει κι' ἡ μύτη του. Πονεῖ παντοῦ, τοῦ τρέχουν αἵματα καὶ μόλις κατὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἰδῇ τίς ζημίες ποὺ ἔπαθε.

Ἔ, εἶναι ἀδύνατο νὰ τὶς διορθώσῃ μόνος του. Κι' ὅσο κι' ἂν ντρέπεται νὰ φωνάξῃ ζητώντας βοήθεια, ἀναγκάζεται νὰ τὸ κάμῃ. Καὶ βγάζει κάτι φωνάρες, ποὺ ξεσηκώνουν ὅλο τὸ σπίτι.

Τρέχουν στὸ κελλάρι καὶ βλέπουν κατάπληκτοι πὼς εἶναι ὁ Κωστάκης ποὺ φωνάζει ἀπὸ κεῖ-μέσα. Ἀλλὰ στὸ χάλι ποὺ βρίσκεται, οὔτε τὸν ρωτοῦν τί γύρευε στὸ κελλάρι, οὔτε τὸν μαλλώνουν. Τὸν παίρνουν, τοῦ πλένουν τὰ αἵματα, τοῦ βάζουν γιατρικὰ κι' ἐπιδέσμους στὶς πληγές του καὶ τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεββάτι του νὰ κοιμηθῇ. . . ἂν μπορέσῃ.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε ἰδεῖ μαζεμμένα περισσότερα ἀπὸ πενήντα δολλάρια μαζὶ καὶ ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ὅταν ἄκουγε γιὰ χιλιάδες νόμιζε πὼς αὐτὰ ἦταν μονάχα φανταστικὲς κουβέντες καὶ πὼς ἀληθινὰ δὲν ὑπῆρχαν.

Οὐδέποτε φανταζόταν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῇ στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου ποσὸν μεγαλύτερο ἀπὸ ἑκατὸ δολλάρια, καὶ ὅταν μιλοῦσε γιὰ θησαυροὺς φανταζ'ὅταν βέβαια φτυαριὲς ἀπὸ φανταστικὰ φλουριά, μὰ δὲν ἐννοοῦσε περισσότερα ἀπὸ μερικὲς χοῦφτες πραγματικὲς δεκάρες. Ὡστόσο ὅσο θυμόταν τὶς λεπτομέρειες τῆς χθεσινῆς περιπέτειας, τόσο ζωντανότερη καὶ ζωηρότερη γινόταν στὴ μνήμη του καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς ἴσως νὰ μὴ ἦταν καὶ ὄνειρο.

Ὡστόσο τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ ξεκαθαριστῇ. Θὰ ἔπαιρνε βιαστικὰ τὸ πρωϊνό του καὶ ὕστερα θὰ πήγαινε νὰ βρῇ τὸν Χώκ.

Ὁ Χὼκ ἦταν καθισμένος στὴν κουπαστὴ μιᾶς βάρκας, παίζοντας μὲ τὰ πόδια του ποὺ τὰ εἶχε βουτηγμένα στὸ νερό. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ πιὸ βαθειὰ μελαγχολία.

Ὁ Τὸμ ἀποφάσισε ν' ἀφήσῃ νὰ μιλήσῃ πρῶτος ὁ φίλος του. Ἂν ὁ Χὼκ δὲν ἔλεγε τίποτε, τότε ἦταν ὁλοφάνερο πὼς εἶχε ὀνειρευτεῖ.

— Γειά σου, Χώκ.

— Γειά σου.

Σιωπὴ γιὰ μιὰ στιγμή.

— Βρέ, Τόμ, ἂν ἀφήναμε ἐκεῖνα τὰ καταραμένα ἐργαλεῖα στὸ ξερὸ δέντρο θἄχαμε τώρα τὰ χρήματα. Ὅσο τὸ συλλογιέμαι μοῦρχετ' ἄλλο πρᾶγμα !

— Δὲν ἦταν ὄνειρο λοιπόν, δὲν ἦταν ὄνειρο ! Ἄχ, καλύτερα νὰ ἦταν ὄνειρο !

— Τί ἔκαμε λέει ; Θαρρεῖς πὼς ἦταν ὄνειρο ; Ἂς μὴν ἔσπαζε ἡ σκάλα καὶ τότε σοῦλεγα ἐγὼ πόσο ὄνειρο θὰ ἦταν. Ὅλη τὴ νύχτα ἀπόψε ὅλο μ' ἐκεῖνον τὸν παλιοΐσπανὸ εἶχα νὰ κάνω—ποὺ νὰ χαθῇ !

— Νὰ μὴ χαθῇ καθόλου. Πρέπει νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ βροῦμε καὶ τὰ χρήματα.

— Δὲν θὰ τὸν βροῦμε ποτέ, Τόμ. Μόνο μιὰ εὐκαιρία παρουσιάζεται στὸν καθένα κι' αὐτὴ τὴν ἀφήσαμε καὶ χάθηκε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἂν τὸν ξανάβλεπα μπροστά μου ἐγὼ θὰ κοκκάλωνα.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μὰ ὁπωσδήποτε θἄθελα νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσω ἀπὸ μακρυὰ ὥς τὸ νούμερο δύο.

—Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ νούμερο δὲν μοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ μυαλό. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σημαίνει. Τί λὲς ἐσύ ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ; Λὲς εἶναι τὸ νούμερο κανενὸς σπιτιοῦ, ἔ ;

— Μπᾶ, σὲ καλό σου. Πρῶτα ἀπ' ὅλα σὲ τοῦτο τὸ χωριὸ ποὺ ζοῦμε ἐμεῖς οὔτε οἱ δρόμοι, οὔτε τὰ σπίτια ἔχουν νούμερα.

— Δίκιο ἔχεις. Γιὰ στάσου. Μήπως εἶναι τὸ νούμερο καμμιᾶς κάμαρας ξενοδοχείου.

— Αὐτὸ θἄναι, δίχως ἄλλο. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ δύο ξενοδοχεῖα. Θὰ τὸ μάθουμε στὸ λεπτό.

— Στάσου ἐδῶ, Χώκ, καὶ περίμενέ με ὥσπου νὰ γυρίσω.

Ὁ Τὸμ ἔφυγε τρέχοντας. Δὲν τὸ θεωροῦσε ἀπαραίτητο νὰ φαίνεται παρέα μὲ τὸν Χὼκ στὰ κεντρικὰ μέρη. Ἀνακάλυψε λοιπὸν πὼς στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τὸ δωμάτιο ἀρ. 2 ἦταν νοικιασμένο σ' ἕνα νεαρὸ δικηγόρο. Στὸ δεύτερο ξενοδοχεῖο, ἢ μᾶλλον στὸ χάνι, τὸ δωμάτιο ἀρ. 2 ἦταν σωστὸ μυστήριο. Τὸ παιδὶ τοῦ ξενοδόχου εἶπε πὼς ἔμενε πάντα κλειδωμένο καὶ πὼς ποτὲ δὲν εἶχε ἰδεῖ νὰ μπῇ ἢ νὰ βγῇ κανεὶς ἀπ' αὐτὸ παρὰ μόνο τὴ νύχτα.

— Αὐτὰ ἀνακάλυψα, Χώκ, συμπέρανε ὁ Τόμ, καὶ φαντάζομαι πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ νούμερο δύο ποὺ ζητᾶμε.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο νομίζω, Τόμ. Καὶ δὲν μοῦ λὲς τί θὰ κάνῃς τώρα ;

— Νὰ σοῦ πῶ. Τὸ ξενοδοχεῖο ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη μικρὴ πόρτα ποὺ βγάζει πίσω στὸν στενὸ δρομάκο ποὺ εἶναι ἀνάμεσα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ στὸ ψιλικατζίδικο. Θὰ μαζέψῃς λοιπὸν ὅσα κλειδιὰ γιὰ πόρτες μπορεῖς, τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγὼ καὶ τὴν πρώτη σκοτεινὴ νύχτα θὰ πᾶμε νὰ τὰ δοκιμάσουμε. Πρέπει ὅμως νὰ παραφυλάξουμε πρῶτα κι' ἀπέξω κι' ἂν δοῦμε καὶ μπαίνει ἢ βγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα ὁ Ἰνδιάνος Τζό, τότε εἶναι τὸ μέρος ποὺ γυρεύουμε, εἰδεμὴ θἄχουμε κάνει λάθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ νύχτα ποὺ ὁ Χὼκ καὶ ὁ Τὸμ ἔκριναν κατάλληλη γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν περιπέτειά τους. Ἄρχισαν νὰ τριγυρίζουν κάτω ἀπὸ τὴν ταβέρνα ὥς τὶς ἐννιὰ καὶ ὁ ἕνας εἶχε τὰ μάτια του στὸ στενοσόκκακο κι' ὁ ἄλλος στὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ νύχτα ἦταν ξάστερη καὶ γλυκειὰ κι' ὁ Τὸμ ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ σπίτι του μὲ τὴν συμφωνία ὅτι ἂν συννέφιαζε ξαφνικὰ θὰ ἔρχόταν ὁ Χὼκ νὰ νιαουρίσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό του καὶ θὰ πήγαιναν μαζὶ νὰ δοκιμάσουν τὰ κλειδιά.

Μὰ ἡ νύχτα ἐπέμενε νὰ μείνῃ ξάστερη καὶ στὸ τέλος ὁ Χὼκ ἀπόκαμε νὰ φυλάῃ καρτέρι καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα πῆγε κι' αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα ἄδειο βαρέλι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Τὴν Τρίτη τὰ παιδιὰ ξαναδοκίμασαν μὰ εἶχαν τὴν ἴδια κακοτυχία. Τὸ ἴδιο καὶ τὴν Τετάρτη. Τὴν Πέμπτη ὅμως ὁ καιρὸς ἔδειξε πὼς εἶχε σκοπὸ ν' ἀλλάξῃ. Ὁ Τὸμ γλύστρησε ἔξω γεμάτος αἰσιοδοξία. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ παλιὸ φανάρι τῆς θείας του καὶ τὄχε σκεπασμένο μὲ μιὰ μεγάλη πετσέτα γιὰ νὰ κρύβῃ τὸ φῶς του. Ἔχωσε τὸ φανάρι μέσα στὸ βαρέλι ποὺ ἦταν γυρμένο χάμω καὶ χρησίμευε γιὰ κατοικία τοῦ Χώκ, τρύπωσε κι' ἐκεῖνος μέσα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ φυλᾶνε καρτέρι.

Κατὰ τὶς ἕντεκα τὸ ξενοδοχεῖο ἔκλεισε καὶ τὰ φῶτα του, τὰ μόνα φῶτα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κοντὰ ἔσβησαν. Κανένας ὅμως δὲν φαινόταν νἄρχεται. Κανεὶς δὲν μπῆκε καὶ κανεὶς δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στενοσόκακκο. Τὸ σκοτάδι ἦταν μαῦρο σὰν πίσσα καὶ ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε ποὺ τὴν ἐτάραζε μονάχα ὁ ἀντίλαλος μακρινῶν βροντῶν.

Ὁ Τὸμ ἄναψε τὸ φανάρι, τὸ τύλιξε μὲ τὴν πετσέτα κι' ὕστερα σιγὰ σιγὰ βγῆκε ἀπ' τὸ βαρέλι καὶ τράβηξε κατὰ τὸ στενό, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χώκ.

Ὁ Χὼκ ἔμεινε στὴν εἴσοδο τοῦ στενοῦ γιὰ νὰ φυλάῃ βάρδια. Καθὼς στεκόταν ἔκεῖ μὲς στὸ σκοτάδι τοῦ φαινόταν πὼς δὲν περνοῦσαν οἱ ὧρες ἔνοιωθε τὴν ἀγωνία νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴ καρδιά. Παρακαλιόταν νἄβλεπε ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ λάμψη ἀπὸ τὸ φανάρι. Θὰ τὸν τρόμαζε αὐτὸ βέβαια, μὰ θὰ ἦταν σημάδι ὅτι ὁ Τὸμ βρισκόταν ζωντανός. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε περάσει ἕνας αἰώνας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε ὁ Τόμ. Δίχως ἄλλο θὰ εἶχε λιποθυμήσει μπορεῖ καὶ νὰ τὸν εἶχαν σκοτώσει· μπορεῖ κιόλας τὸ παιδὶ νὰ εἶχε πάθει συγκοπὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ κι' ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ· ποῦ ξέρει κανείς ;

Σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσε κατὰ τὸ στενοσόκκακο ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ ὡστόσο τοὺς ἔτρεμε. Κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι φοβόταν μήπως ἀκουσθοῦν καὶ οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς του.

Ἔξαφνα ἕνα φῶς ἔλαμψε καὶ ὁ Τὸμ ὥρμησε ἀπάνω του :

— Τρέχα, φώναξε, τρέχα γιατὶ χαθήκαμε.

Δὲν χρειαζόταν στὸν Χὼκ νὰ τοῦ τὸ ποῦν καὶ δεύτερη φορά, μιὰ ἔφτανε. Ὅταν ξανεῖπε ὁ Τὸμ τὴ λέξη «τρέχα» εἶχε γίνει κιόλας ἄφαντος.

Τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν σταμάτησαν καθόλου οὔτε τὴν ἀναπνοή τους νὰ πάρουν,ἀλλὰ ἔτρεχαν ὥσπου ἔφτασαν στὸ ὑπόστεγο ἑνὸς παλιοῦ σφαγείου, στὴ ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Μόλις μπόρεσε ὁ Τὸμ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του εἶπε :

—Ἄχ, Χώκ, τρομάρα ποὺ πῆρα ! Δοκίμασα δυὸ κλειδιὰ νὰ ἰδῶ ἂν πιάνουν, μὰ ἔκαναν τόσο τρίξιμο ποὺ κόπηκε τὸ αἷμα μου. Ἀδύνατον νὰ γυρίσουν στὴ κλειδαριά. Τότε κι' ἐγὼ στρίβω ἐλαφρὰ τὸ πόμολο, κι' ἡ πόρτα ἀνοίγει ! Δὲν ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα ! Μπαίνω μέσα, ξεσκεπάζω τὸ φανάρι καὶ τί νὰ ἰδῶ ;

— Τί εἶδες, Τόμ, τί εἶδες ;

— Εἶδα ; ἐπάτησα πὲς καλύτερα ἐπάνω στὸ χέρι τοῦ Ἰνδιάνου Τζό. Βρισκόταν χάμω στὸ πάτωμα ξαπλωμένος καὶ κοιμόταν.

— Παναγία μου ! Καὶ τί ἔκανε σὰν μπῆκες μέσα : Ξύπνησε ;

—Ὄχι, ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι καὶ δὲν κουνήθηκε καθόλου. Ἄρπαξα τὴν πετσέτα ποὺ εἶχε πέσει χάμω κι' ἔφυγα.

— Τὸ κουτὶ τὸ εἶδες ;

—Ὄχι, οὔτε κουτί, οὔτε σταυρό, οὔτε τίποτε. Δὲν πῆρε τὸ μάτι μου ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἄδεια μπουκάλα κι' ἕνα τενεκεδένιο ποτήρι ποὺ ἦταν πεσμένα δίπλα στὸ Τζό. Εἶχα καιρὸ νομίζεις νὰ κοιτάξω γύρω μου ;

Γιὰ λίγη ὥρα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἔμειναν σιωπηλά· ὕστερα ὁ Τὸμ εἶπε :

—Ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσῃς,Χώκ, ἐγὼ λέω νὰ μὴν τὴν ξαναδοκιμάσουμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐνόσῳ εἶναι ἐκεῖ μέσα ὁ Ἰνδιάνος Τζό. Καλύτερα εἶναι νὰ φυλάμε καρτέρι κάθε νύχτα καὶ ὅταν δοῦμε τὸ Τζὸ νὰ βγαίνῃ, τότε μπαίνουμε κι'ἁρπάζουμε τὸ κουτὶ ὅσο νὰ πῇς ἀμήν.

— Καλά, ἐγὼ θὰ φυλάω καρτέρι κάθε νύχτα ὥς τὰ ξημερώματα, ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς ἐσὺ πὼς ἀναλαμβάνῃς τὰ ρέστα.

— Σύμφωνοι. Ὅταν δῇς τὸν Τζὸ καὶ φεύγει, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἔρθῃς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ νιαουρίσῃς ἢ νὰ μοῦ πετάξῃς ἕνα χαλικάκι κι' ἐγὼ ἀμέσως θὰ κατέβω. Τώρα πρέπει νὰ πάω σπίτι. Σὲ κάναδυὸ ὧρες θὰ φέξῃ. Ἐσὺ γύρισε στὸ βαρέλι καὶ φύλαγε ἀπὸ κεῖ καρτέρι, ἀκοῦς ;

— Σοῦπα πὼς θὰ φυλάω καὶ θὰ φυλάω. Τί, παιδιὰ εἴμαστε τώρα ; Θὰ κοιμᾶμαι ὅλη μέρα καὶ θὰ ξαγρυπνάω τὴ νύχτα.

— Καλά, καλά, ἂν δὲν σὲ χρειαστῶ τὴν ἡμέρα Χώκ, θὰ σ' ἀφήσω νὰ κοιμᾶσαι. Ἂν συμβῇ ὅμως τίποτε τὴ νύχτα, πετάξου κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου καὶ νιαούρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τὸμ ἔμαθε μιὰ εὐχάριστη εἴδηση : ἡ Μπέκυ Θάτσερ εἶχε ἐπιτέλους καταφέρει νὰ πείσῃ τὴ μαμμά της νὰ ὁρίσῃ τὴν ἡμέρα τοῦ περίφημου ἐκείνου πίκνίκ, ποὺ ὅλο τῆς τὸ ὑποσχόνταν καὶ ὅλο τὸ ἀνέβαλλε. Ἡ χαρὰ τῆς Μπέκυ ἦταν ἀπερίγραπτη, μὰ δὲν ἦταν καὶ μικρότερη ἡ ἀγαλλίαση τοῦ Τόμ. Ὁ κρυμμένος θησαυρὸς καὶ ὁ Ἰνδιάνος Τζὸ γιὰ τὴν ὥρα παραμερίστηκαν καὶ τὴν κυριώτερη θέση στὶς σκέψεις του τὴν πῆρε ἡ Μπέκυ καὶ ἡ ἐκδρομή της.

Οἱ προσκλήσεις στάλθηκαν κι'ὅλας τὸ ἴδιο ἀπόγευμα καὶ ὁ παιδόκοσμος τοῦ χωριοῦ ἦταν πνιγμένος στὶς προετοιμασίες.

Ὁ Τὸμ ἔμεινε ἄγρυπνος ὥς ἀργὰ τὴν νύχτα. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνονταν ὅλα μαζί : Θὰ ἐρχόταν ὁ Χώκ, θὰ νιαούριζε, θὰ ἔπαιρναν τὸ θησαυρὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἐθάμπωνε τὴν Μπέκυ καὶ ὅλη τὴν παρέα τοῦ πίκ-νίκ. Μὰ οὔτε ὁ Χὼκ ἦρθε, οὔτε τὸ νιαούρισμά του ἀκούστηκε.

Τέλος πάντων ἔφτασε τὸ πρωῒ καὶ κατὰ τὶς δέκα μιὰ πολυθόρυβη καὶ εὔθυμη παρέα παιδιῶν μαζεύτηκε μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ δικαστῆ Θάτσερ. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸ ξεκίνημα. Κανένας μεγάλος δὲν συνώδευε τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μὴ τοὺς χαλάσῃ τὸ κέφι. Μόνον ὁ καπετάνιος καὶ οἱ ναῦτες τοῦ βαποριοῦ, γιατὶ ἡ ἐκδρομὴ θὰ γινόταν μὲ τὸ βαποράκι.

Τὸ φαιδρὸ πλῆθος συγκεντρώθηκε στὴν ἀποβάθρα μὲ τὰ καλαθάκια του στὸ χέρι. Ὁ Σίδ ἦταν ἄρρωστος καὶ θὰ ἔμενε στὸ σπίτι καὶ ἡ Μαίρη θὰ καθόταν μαζί του γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά.

Ἡ τελευταία παραγγελία ποὺ ἡ κυρία Θάτσερ ἔδωσε στὴ Μπέκυ ἦταν :

— Φοβᾶμαι πὼς θ' ἀργήσῃς πολὺ νὰ γυρίσῃς. Ἴσως θὰ ἦταν καλύτερα ἀντὶ νὰ ἔρθῃς μόνη σου στὸ σπίτι νὰ μείνῃς μαζὶ μὲ κανένα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ τὸ σπίτι τυς εἶναι κοντὰ στὴν ἀποβάθρα.

— Τότε, μαμμά, θὰ μείνω στῆς Σούζης Χάρπερ.

— Κοίτα νὰ εἶσαι φρόνιμη καὶ νὰ μὴν κάνῃς ἀταξίες, ἀκοῦς ;

Καθὼς προχωροῦσαν ὁ Τὸμ εἶπε στὴ Μπέκυ :

—Ἄκουσε, ἀντὶ νὰ πᾶμε στοῦ Χάρπερ τὸ σπίτι νὰ τραβήξωμε γιὰ τῆς χήρας Ντούγκλας ἐπάνω στὸ λόφο· θὰ βροῦμε καὶ παγωτὸ ξέρεις. Κάθε μέρα τρώει αὐτὴ παγωτό. Καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ τόσο νὰ μᾶς δῇ.

Ἡ Μπέκυ σκέφτηκε λιγάκι καὶ ὕστερα εἶπε :

— Καὶ τί θὰ πῇ ἡ μαμμά ;

— Πῶς θὰ τὸ μάθῃ ;

Τὸ κορίτσι ξανασκέφτηκε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν πρόταση καὶ ἔπειτα εἶπε :

— Δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα αὐτὸ μοῦ φαίνεται, ἀλλά. . .

— ...ἀλλά... κολοκύθια. Ἡ μαμμά σου δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, λοιπὸν τί πειράζει ; Στοιχηματίζω πὼς ἂν τῆς περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλὸ θὰ σοῦ ἔλεγε σίγουρα νὰ πᾶς ἐκεῖ ποὺ σοῦ λέω κι' ἐγώ. Τὸ ξέρω πὼς θὰ στὸλεγε.

Ἡ φιλοξενία τῆς χήρας Ντούγκλας ἦταν ὀνομαστὴ καὶ τὸ παγωτό της ἦταν πολὺ ἐλκυστικὸ δόλωμα γιὰ τὴν Μπέκυ. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πάνε, ἀλλὰ νὰ μὴν ποῦν σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὸ νυκτερινό τους πρόγραμμα.

Ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα τοῦ Τὸμ ποὺ κόντεψε νὰ τοῦ χαλάσῃ ὅλη τὴ χαρά του : ἂν ἐρχόταν ἀπόψε ὁ Χὼκ καὶ τοῦ νιαούριζε ; Μὰ πάλι

νὰ παρατηθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιό του νὰ πάῃ στῆς χήρας Ντούγκλας ; Ἄλλωστε, ὁ Χὼκ δὲν εἶχε ἔρθει τὸ περασμένο βράδυ· γιατί θἀρχόταν σήμερα ; Ἡ βέβαιη διασκέδαση τοῦ βραδυοῦ τὸν τραβοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν ὑποθετικὸ θησαυρὸ καὶ σὰν παιδὶ ποὺ ἦταν, ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν γιὰ σίγουρο.

Τρία μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη τὸ βαποράκι ἀγκυροβόλησε στὴ μέση ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ὅρμου κι' ἐκεῖ ἐβύθηκε. Τὰ παιδιὰ κατέβηκαν τρέχοντας καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ δάσος γέμισε ἀπὸ τὶς φωνές τους καὶ τὰ γέλια τους. Ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, νὰ ἱδρώσουν καὶ νὰ κουραστοῦν. Τὰ παιχνίδια τους ἄνοξαν τὴν ὄρεξη καὶ σὲ λίγο πέσανε στὰ φαγητά. Ἔκαναν γενναῖο φαγοπότι καὶ ὕστερα πῆγαν κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν μεγάλων δένδρων γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ κουβεντιάσουν. Σὲ λίγο ὅμως κάποιος φώναξε :

— Ποιὸς ἔρχεται στὴ σπηλιά ;

Ὅλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἀμέριά τους ν' ἀνάψουν κι' αὐτοί. Ἔγινε σωστὴ πάλη, ποιὸς νὰ πρωτοπροφτάσῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πέσῃ τὸ κερὶ χάμω, νὰ τσαλαπατηθῇ καὶ νὰ σβύσῃ. Ἄλλο κερὶ ἀνάφτηκε, ἄλλο κυνηγητό, ἄλλος καυγᾶς· κάθε πρᾶγμα ὅμως ἔχει τὰ ὅριά του. Σὲ λίγο ἡ συνοδεία τῶν μικρῶν κατέβαινε τὸν κατηφορικὸ διάδρομο τῆς σπηλιᾶς καὶ οἱ φλόγες τῶν κεριῶν ἔδειχναν ἀμυδρὰ τοὺς ψηλοὺς θόλους μὲ τοὺς σταλακτίτες ποὺ εἶχαν εἴκοσι μέτρα ὕψος. Ὁ διάδρομος ὅπου περπατοῦσαν ἦταν στενὸς μ' ἀπ' αὐτὸν ἔβγαιναν σὲ κάθε δέκα βήματα ὅλο καὶ νέα δρομάκια ἀπὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἡ σπηλιὰ τοῦ Μάκ-Ντῶγκαλ εἶναι σωστὸς λαβύρινθος ποὺ κανεὶς δὲν ἔχει βρεῖ τὴν ἄκρη του. Λένε ὅτι μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ περιπλανηθῇ μέρες καὶ νύχτες μέσα σ' αὐτὰ τὰ πολύπλοκα δρομάκια χωρὶς νὰ βρῇ ποτὲ τὴν ἔξοδο, κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε ἐξερευνήσει ὁλόκληρη τὴ σπηλιὰ γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατο. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ ἤξεραν ἕνα μέρος της καὶ δὲν ἦταν καθόλου φρόνιμο νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κανεὶς πέρα ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο μέρος.

Τὰ παιδιὰ προχώρησαν στὸν κύριο διάδρομο καμμιὰ τρακοσαριὰ μέτρα, ὕστερα παρέες καὶ ζευγάρια ἄρχισαν νὰ σκορπίζονται στοὺς πλαϊνοὺς δρομάκους, νὰ προχωροῦν μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους καὶ νὰ ξαφνίζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐκεῖ ποὺ τὰ δρομάκια συναντιόνταν. Σὲ λιγάκι οἱ παρέες ἄρχισαν νὰ βγαίνουν μαζί-μαζὶ ἀπὸ τὴ σπηλιά, μουσκεμμένοι ἀπὸ τὴ δροσιά, μὲ τὶς πλάτες γεμάτες γύψους, ἀλλὰ φαιδροὶ καὶ ζωηροί. Μόλις βγῆκαν εἶδαν μ' ἔκπληξή τους ὅτι δὲν εἶχαν προσέξει καθόλου τὴν ὥρα κι' εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ νυκτώνῃ. Ἡ σφυρίχτρα τοῦ βαποριοῦ τὰ καλοῦσε τώρα καὶ μισὴ ὥρα μὰ οὔτε τὴν εἶχαν ἀκούσει.

Ὅταν τὸ βαποράκι μὲ τοὺς εὔθυμους καὶ τρελλοὺς ταξιδιῶτες του ἐγέμισε καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ πίσω, κανεὶς δὲν στενοχωριόταν ποὺ εἶχε περάσει ἡ ὥρα, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν καπετάνιο.

Ὁ Χὼκ βρισκόταν κιόλας στὴ βάρδια του ὅταν τὸ βαποράκι μὲ τὰ ἀναμμένα φῶτα πέρασε ἀπὸ κάτω. Δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο στὸ κατάστρωμα γιατὶ τὰ παιδιὰ ἀποκαμωμένα δὲν εἶχαν ὄρεξη οὔτε νὰ κουνηθοῦν, οὔτε ν' ἀνοίξουν τὰ χείλη τους. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἴδους βαποράκι ἦταν αὐτὸ ποὺ περνοῦσε τέτοια ὥρα, μὰ ὕστερα τὸ ξέχασε κι' ἀφοσιώθηκε στὴ δουλειά του.

Στὶς δέκα ἔπαψαν οἱ θόρυβοι, τὰ σκόρπια φῶτα ἄρχισαν νὰ σβύνουν ἕνα-ἕνα, οἱ διαβάτες στοὺς δρόμους γίνουνταν σπάνιοι καὶ τὸ χωριὸ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Στὶς ἕντεκα ἔσβησαν καὶ τὰ φῶτα τῆς ταβέρνας. Τώρα βασίλευε παντοῦ τὸ σκοτάδι. Ὁ Χὼκ περίμενε καὶ οἱ ὧρες τοῦ φαίνονταν ἀτέλειωτες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

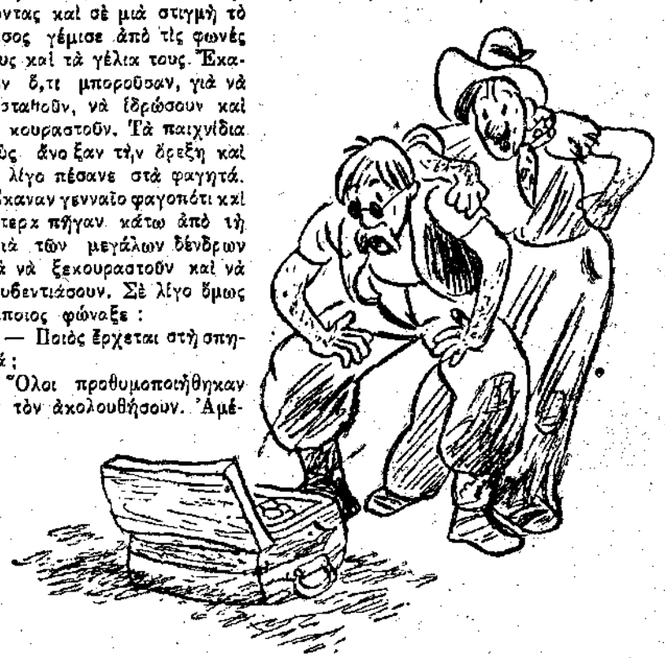

— Καλέ, ἐδῶ εἶναι χιλιάδες τάλληρα, εἶπε ὁ Τζὸ θαμπωμένος.
(Σελ. 380. στ. γ')

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΜΟΥΡΘΕΣ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Μοῦρθες μὲ λούλουδα στὸ χέρι
Καὶ στὴ ματιά Σου μ' ἕνα ἀστέρι,
Κι' ἔχεις, κορούλα μου, ποὺ λές...
Χάρες πολλές... γλύκες πολλές...

Περήφανη εἶσαι—σὰν παγώνι !..
Μὰ στὴν ψυχή μου, σὰν παγώνι
Ζέστα τῆς δίνεις σὺ μὲ μιᾶς,
Καθὼς γελᾶς... καθὼς γελᾶς !..

Ἀνθοῦν στὴν ὄψη Σου ζουμπούλια
Βλέπω στὰ μάτια Σου τὴν πούλια,
Ξοφλᾶς τὴν κάθε σου ὀφειλή,
Μ' ἕνα φιλί... μ' ἕνα φιλί !..

Στρωτὰ τὰ λόγια Σου ὡς μιλᾶνε
Ζάχαρη γιὰ σερμπέτι νᾶναι ;
Γλύκα ἀφοῦ χύνουν κι' εὐωδιά
Μὲς στὴν καρδιά, μὲς στὴν καρδιά...

Ἄσκροι, ὡς Ἐσὺ δὲν εἶναι οἱ κρίνοι,
Κι' ὅποιος σὲ δεῖ, σὰν θέλει, ἂς κρίνει.
Κι' ἂν γὼ γελιέμαι—τί νεροπή !..
Μὴ μοῦ τὸ πεῖ !.. Μὴ μοῦ τὸ πεῖ !..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΘΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

Πέρασαν ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Βαϊκάλης ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν σχημάτιζε ἀπὸ πίσω τους παρὰ ἕνα φωτεινὸ σημεῖο στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα. Πότε-πότε φαινόταν κανένα χωριὸ σὰν σκοῦρος λεκὲς μέσα στὴν ἀπέραντη λευκότητα τῆς στέππας. Καὶ ὅσο πιὸ προχωροῦσαν πρὸς τὸ βορειά, τόσο πιὸ πυκνὸς καὶ ἀδιαπέραστος γινόταν ὁ χιόνινος μανδύας.

Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ὡρῶν πτήση ἕνας ἀπὸ τοὺς πιλότους, δείχνοντας ἕνα σημεῖο πέρα στὸν ὁρίζοντα φώναξε δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή του πάνω ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν μηχανῶν : «Ἡ Γιακούτσκη».

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ δυὸ ἀεροπλάνα ἔγειραν καὶ ἄρχισε ἡ κατάβαση. Ἕνα κτίριο ποὺ ἔμοιαζε σὰν κάστρο καμωμένο ἀπὸ καρμοὺς δέντρων ἐφάνηκε σὰν ν' ἀνεβαίνῃ πρὸς τ' ἀεροπλάνο. «Τὸ φρούριο τῶν κοζάκων», οὐρλιαξε πάλι ὁ πιλότος.

Χτισμένο κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΗ' αἰῶνα τὸ φρούριο αὐτὸ διατηροῦσε ἀκόμη τὴν ὑπερήφανη ὄψη του, μὰ ἦταν σχεδὸν ἐρειπωμένο. Σὲ λίγο τὰ δυὸ ἀεροπλάνα προσγειώθηκαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο στὴν παγωμένη «τούντρα». Ὁ Τῶκετ καὶ ἡ Ναδία βρίσκονταν κιόλας ἐκεῖ γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς ταξιδιῶτες. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔκανε χαρές, ποὺ πολὺ λίγο συμβιβάζονταν μὲ τὸν φλεγματικὸ χαρακτῆρα του. Κουνοῦσε ἕνα μαντήλι κι' ἔτρεχε κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη καλὰ-καλὰ ἀνοίξει ἡ πόρτα ποὺ ἔτρεξε καὶ φώναξε στοὺς φίλους του :

— Χαίρομαι πολὺ ποὺ σᾶς ξαναβλέπω. Ὅλα ἐδῶ εἶναι ἐν τάξει. Ὁ ὁδηγὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ μᾶς πάῃ ἐκεῖ ποὺ θέλουμε καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ μᾶς κάνῃ νὰ βροῦμε αὐτὸ ποὺ ψυρεύουμε. Οἱ πάγοι ὅμως ἄρχισαν κιόλας νὰ λυώνουν. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως.

Ἐδῶ ὅμως μπῆκε στὴ μέση ἡ Ναδία καὶ δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι γιὰ τὴν ὥρα οἱ φίλοι τους εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση. Ὕστερα ἀπὸ τὸ πολύωρο ταξίδι τους καὶ ὅτι αὔριο θὰ συζητοῦσαν γιὰ σπουδαῖα ζητήματα. Ἔτσι ὁ Τῶκετ ἀνάγκασθηκε, ἄν καὶ μὲ λύπη του, νὰ ὑποταχθῇ καὶ ὅλοι μαζὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ξύλινο σπίτι ποὺ ἕνας πλούσιος Γιακούτης εἶχε παραχωρήσει στοὺς ἐξερευνητές.

Ἀπὸ πίσω τους ἀκολουθοῦσε μιὰ ὁλόκληρη συνοδεία ἀπὸ φιλοπερίεργους Γιακοῦτες. Ὅλοι ἦταν ντυμένοι μὲ προβιὲς στολισμένες μὲ πολύχρωμα κεντήματα. Δὲν ἔδειχναν καμμιὰ ἐχθρικὴ διάθεση, μόνον ἀσυγκράτητη περιέργεια. Ζωγραφιζόνταν στὰ λοξὰ τους ματάκια.

Ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ περίμενε τοὺς ξένους του στὴν πόρτα καὶ χαμογελώντας εἶπε τὸ «καλῶς ὡρίσατε» στὸν Νταρλιὲ καὶ στὸν Μουζέν. Τὸ τραπέζι ἦταν ἕτοιμο· σούπα ἀπὸ ψάρι καπνιστό, ψητὸς τάρανδος, ξυνόγαλα, ὅλα πότισμένα μὲ βαρύ, ζεστὸ τσάϊ. Ὅλοι ἐτίμησαν τὸ γεῦμα κι' ὕστερα μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ κτιστὸ τζάκι ὅπου οἱ Γιακοῦτες κάπνιζαν τὶς μακρυές τους πίπες.

Τὸ ἄλλο πρωὶ κάποιος κτύπησε τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ ὁδηγὸς ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ ζητήσῃ ὁδηγίες. Ὅλοι εἶχαν σηκωθεῖ καὶ ἔπιναν τὸ τσάϊ τους.

— Ὁ ὁδηγός μας, εἶπε ἡ Ναδία.

Ἦταν ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαραντριὰ χρόνων, μικρόσωμος καὶ στιβαρός, μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τουρκομογγολικῆς φυλῆς, ποὺ εἶχε κατακλύσει τὶς βορεινὲς αὐτὲς ἐπαρχίες τὸν ΙΔ' αἰῶνα. Στεκόταν ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος κάτω ἀπὸ τὰ τόσα βλέμματα ποὺ ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἔδειχνε τίποτε. Εὐθὺς ἄρχισε ἡ συζήτηση. Ὅλοι ἔλαβαν μέρος, ὡς κι' ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ. Στὸ τραπέζι ἀπλώθηκε ἕνας μεγάλος χάρτης καὶ ζητήθηκε πρῶτα ἡ γνώμη τῶν πιλότων.

Τὸ ζήτημα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσε ἦταν νὰ πετάξουν χωρὶς σταθμὸ ὡς τὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἰντιείρκα. Ἐκεῖ θὰ ἐγκαταστοῦσαν τὴ βάση τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τους καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ξεκινοῦσαν μὲ τὰ αὐτοκίνητα. Ἔλληθρα γιὰ νὰ ψάξουν γιὰ τὰ μαμμούθ.

— Πρόκειται νὰ μεταφερθοῦν δέκα τόννοι ὡς τὰς ἀκτὲς τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ· τρεῖς χιλιάδες χιλιόμετρα μ' ἕνα πήδημα, συμπέρανε ὁ Μουζέν.

Οἱ πιλότοι τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ διανύσουν τὴν ἀπόσταση αὐτὴν μέσα σὲ δεκαέξ ἢ δεκαεπτὰ ὧρες.

— Οἱ κινητῆρες μας

ΕΚΟΝΕΣ ΕΙΠΑΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Κουβεντούλα στὰ φράκτη. Δὲν θυμίζουν τὸν Τὸμ Σῶγερ καὶ τὴ Μπέκυ ;

λειτουργοῦν θαυμάσια, εἶπαν. Ἂν δὲν μᾶς τύχῃ κανένα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο μέσα σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ ἔχουν μεταφερθεῖ καὶ οἱ δέκα τόννοι στὸν προορισμό τους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Γιακούτης ὁδηγὸς ἔκανε μιὰ παρατήρηση· εἶπε ὅτι ἡ ἄνοιξη ποὺ ἐρχόταν θὰ ἄλλαζε ριζικὰ τὴν ὄψη τῆς χώρας. Μόλις ἔλυωναν οἱ πάγοι οἱ στέππες θὰ γίνονταν βάλτοι καὶ λίμνες, καὶ τὰ ἀεροπλάνα θὰ εὕρισκαν μεγάλες δυσκολίες στὴν προσγείωση καὶ στὴν ἀπογείωσή τους.

—Ἔ, τότε θὰ φύγουμε αὔριο κιόλας, εἶπε ὁ Τῶκεττ.

Οἱ ἑτοιμασίες ἔγιναν βιαστικά. Οἱ κυριώτερες ἀποσκευὲς φορτώθηκαν στ' ἀεροπλάνα καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ μόνον τὰ κιβώτια μὲ τὰ ἔλκυθρα καὶ τὰ κιβώτια τῆς βενζίνας. Ὕστερα τὰ μετάλλινα πουλιὰ σηκώθηκαν ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ μ' ἕνα πέταμα, διασχίζοντας τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες λευκὲς ἐκτάσεις τῆς Ταΐγκα, τὶς λίμνες της, τοὺς ποταμούς της καὶ τὰ χαμηλὰ βουνά της ξανακατέβηκαν στὴ γῆ στὸ κέντρο μιᾶς παγωμένης πεδιάδας, δεκαεπτὰ ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους ἀπὸ τὴ Γιακούτσκη.

Μέσα σὲ λίγες μέρες, χάρις στὴ βοήθεια ποὺ τοὺς πρόσφεραν μιὰ φυλὴ Γιακούτων κυνηγῶν, ἡ ἀποστολὴ ἔστησε δυὸ ξύλινα ὑπόστεγα εὐρύχωρα καὶ ἀσφαλισμένα ἀπὸ κάθε κακοκαιρία. Γύρω ἔβαλαν ἕνα φράχτη ἀπὸ χονδροὺς κορμοὺς δένδρων ποὺ περιστοίχιζε τὰ ὑπόστεγα καὶ τὴν ἀποθήκη τῆς βενζίνας, ποὺ τὴν εἶχαν σκάψει στὴ γῆ καὶ τὴν εἶχαν σκεπάσει προσεκτικὰ ἀπὸ πάνω μὲ χῶμα.

Τὰ ἀεροπλάνα ἔφεραν τὰ τελευταῖα κιβώτια τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ ποταμὸς ξεπάγωσε ὁριστικά. Κάθε τόσο ἀκούγονταν οἱ φοβεροὶ κρότοι, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ κανονιές. Ἦταν οἱ πάγοι ποὺ ἔσπαζαν καὶ κατρακυλοῦσαν πρὸς τὴ θάλασσα.

Τὰ ἀεροπλάνα ἑτοιμάζονται νὰ ξαναγυρίσουν στὴ βάση τους στὴν Ἰρκούτσκη. Πρὶν νὰ φύγουν ὅμως ὁ Μπάζιλ Τῶκετ *πῆρε κατὰ μέρος* τοὺς πιλότους καὶ συνεννοήθηκε μαζί τους κρυφὰ γιὰ κάτι, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε στοὺς ἄλλους. Καὶ μὲ μεγάλη ἔκπληξή τους ὁ Μουζὲν κι' ὁ Νταρλιὲ κι' ἡ Ναδία εἶδαν τὰ δυὸ μεγάλα μετάλλινα πουλιά, νὰ γυρίζουν πίσω στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ. «Ξεχάσαμε τίποτε;» ἀναρωτιόνταν, ἐνῶ ὁ Τῶκετ τοὺς κοίταζε γεμάτος εἰρωνεία. Τὰ ἀεροπλάνα προσγειώθηκαν στὴ μέση τῆς πλημμυρισμένης πεδιάδας καὶ μπροστὰ στὶς «γιοῦρτες», τὶς καλοκαιρινὲς κατοικίες τῶν νομάδων τῆς Σιβηρίας, ποὺ εἶναι κάτι μεταξὺ καλύβας καὶ τέντας. Οἱ πόρτες τῶν ἀεροπλάνων ἀνοιξαν καὶ τότε ὁ Μουζὲν καὶ οἱ συντρόφοι του εἶδαν μ' ἔκπληξή τους ὅτι τ' ἀεροπλάνα ἦταν μέσα γεμάτα μὲ μεγάλες μπάλλες σανό.

— Εἶναι γιὰ νὰ ταΐσουμε τὸ μαμμοῦθ μόλις ξυπνήσῃ. Τὶς πρῶτες ἡμέρες θὰ ἔχῃ μεγάλη πεῖνα.

Ὅλοι ἔβλαν τὰ γέλια καὶ ξεφόρτωσαν τὸ σανὸ ἀπὸ τ' ἀεροπλάνα. Γέμισαν μιὰ ἄδεια καλύβα μὲ τὶς μπάλλες ἀπὸ τὸ χόρτο καὶ τὰ ἀεροπλάνα, ἐλαφρωμένα πιὰ ἀπ' τὸ φορτίο τους ὑψώθηκαν πάλι στὸν ἀέρα, ὁριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ ἐγκατάσταση τοῦ στρατοπέδου γινόταν μὲ κάθε ταχύτητα. Ὁ πομπὸς τοῦ ἀσυρμάτου στήθηκε ἀπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα ἔλκυθρα καὶ τὸ πρῶτο τηλεγράφημα στάλθηκε στὸν καθηγητὴ Λαρζάκ.

Ὅλη ἡ χώρα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τοὺς πάγους ποὺ ἔλυωναν. Τὸ στρατόπεδο ὅμως ἦταν στημένο ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ ψήλωμα κι' ἔτσι δὲν κινδύνευε ἀπὸ τὰ νερά.

Ἡ πλημμύρα ποὺ σκέπαζε τὴν πεδιάδα ὁλόκληρη ἔκανε ἀδύνατη κάθε ἔξερεύνηση. Γι' αὐτὸ ὅταν ὁ γιακούτης ὁδηγὸς πρότεινε στοὺς ἐξερευνητὲς νὰ ἀπασχολοῦν τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους μὲ τὸ φάρεμα, δέχθηκαν ὅλοι μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό. Ἤβραν ἀπόχες καὶ καλαμίδια καὶ πῆγαν στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ ὅπου ψάρευαν οἱ Γιακοῦτες καὶ βάλθηκαν νὰ ψαρεύουν μαζί τους. Τὸ πελώριο φρᾶγμα τῶν πάγων στὸ τέλος δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὴ φοβερὴ πίεση τῶν νερῶν ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὴν πεδιάδα καὶ ἀπὸ τὸ ποτάμι κι' ἕνα μεσημέρι ἔσπασε μὲ δαιμονικὸ θόρυβο. Τότε τὸ ποτάμι χύμηξε μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμὴ πρὸς τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα. Ἄρχιζε τὸ καλοκαίρι στὴ Σιβηρία.

Μόλις ἐλευθερώθηκε ἡ γῆ ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τοὺς πλωτοὺς πάγους ὁ Νταρλιὲ *δήλωσε*:

— Πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τὶς ἐρευνές μας στοὺς ὀρυκτοὺς πάγους ποὺ βρίσκονται στὶς ἀπότομες ὄχθες τῶν ποταμῶν. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὰ μαμμούθ. Τὰ πρῶτα μαμμοῦθ βρέθηκαν μέσα στὸ λεκανοπέδιο τοῦ Κολύμα. Θ' ἀκολουθήσουμε αὐτὴ τὴν διαδρομὴ καὶ ἂν ἀποτύχουμε θὰ στρίψουμε πρὸς τ' ἀνατολικά.

Ὁ ὁδηγὸς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση κι' ἔτσι τὸ αὐτοκίνητο ἔλκυθρο προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικό. Στὸ βάθος τῆς παγωμένης τούντρας εἶδαν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες νὰ ζωγραφίζεται στὸν ὁρίζοντα μιὰ σκοτεινὴ γραμμή: ἦταν τὸ δάσος. Σὲ λίγο ἡ γῆ ἄρχισε νὰ παίρνῃ σκοῦρο χρῶμα. Οἱ πάγοι ἐξαφανίζονται καὶ φαίνονται, οἱ λειχῆνες, ἡ μούσκουλη καὶ οἱ ἄλλοι προάγγελοι τοῦ δάσους. Τὰ δέντρα ἄρχιζαν ἕνα χιλιόμετρο παρὰ κάτω. Ἦταν ὅλα σημύδες μὲ ἀραιὸν ἴσκιο, πυκνὰ πυκνὰ φυτρωμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ὅλες μαζὶ ἑνωμένες τῇ μανία τοῦ βοριά. Οἱ κορμοί τους ἦταν στενοὶ καὶ ὅμως μᾶλλο ποὺ ἔμοιαζαν τόσο νέα, τὰ δέντρα αὐτὰ εἶχαν ἡλικία πολλῶν αἰώνων. Ἡ σκληρὴ πάλη τους ὅμως πρὸς τὴν ἄγρια φύση δὲν τ' ἄφησε νὰ μεγαλώσουν καὶ ν' ἀναπτυχθοῦν.

Ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσουν μέσα στὸ δάσος, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀποστολῆς ἀποφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ποὺ ἔτρεχε στὴν ἀκροδασιά. Τὸ αὐτοκίνητο ἔλκυθρο προχωροῦσε χωρὶς νὰ συναντᾷ πολλὲς δυσκολίες.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα μετὰ τὴν ἀναχώρησή τους ἀπὸ τὴ Γιακούτσκη, οἱ ἐξερευνητὲς ξεχώρισαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα καπνὸ ν' ἀνεβαίνῃ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Πλησιάζουν σ' ἕνα καταυλισμό. Ὁ ὁδηγὸς ξεκίνησε μόνος του πεζὴ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ γύρισε μερικὲς ὧρες ἀργότερα συνοδευμένος ἀπὸ δυὸ Γιακοῦτες, μὲ ἐκδηλο μογγολικὸ τύπο, καβαλλικεμένους ἐπάνω σὲ ταράνδους.

Ἡ Ναδία ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα μετάφρασε στοὺς ἄλλους ὅσα ἔλεγε ὁ ὁδηγός.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λένε ὅτι σὲ τριῶν ἡμερῶν δρόμο πρὸς τὰ Ἀνατολικὰ οἱ πάγοι ποὺ ἔλυωσαν ἔρριξαν ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὴν ἀπόκρημνη ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ. Στὸ μέρος ἐκεῖνο βρῆκαν τέσσερες χαυλιόδοντες ἀπὸ μαμμοῦθ καὶ ἀρκετὲς τρίχες ἀνακατωμένες μὲ χῶμα.

— Ρωτῆστε, εἶπε ὁ Τῶκεττ, ἂν θέλουν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ Ναδία *μετέφρασε τὴν πρότασή* στὸν ὁδηγὸ κι' ἐκεῖνος πάλι στοὺς ἄλλους. Μὰ ἐκεῖνοι κούνησαν ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Λένε πὼς οἱ Λαμοῦτες, οἱ κάτοικοι ἐκείνης τῆς περιοχῆς εἶναι πολὺ ἄγριοι καὶ φοβερὰ προληπτικοί. Θεωροῦν τὸ μαμμοῦθ σὰν ἕνα ζῶο ἱερό, ἕνα εἶδος πελώριου τυφλοπόντικα ποὺ ζῇ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ πεθαίνει μόλις ἀντικρύσει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τώρα καὶ δυὸ χρόνια θερί-

στηκαν ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἐπιδημία καὶ ὑποστηρίζουν πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκηση τοῦ μαμμοῦθ ἐπειδὴ μερικοὶ λευκοὶ εἶχαν ἔρθει ἐδῶ καὶ εἶχαν κάνει ἔρευνες ἀνάλογες μὲ τὶς δικές μας.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοὺς δωροδοκήσουμε;

— Δύσκολο. Ἄλλωστε σκέπασαν προσεκτικὰ τὸ μέρος, ὥστε ἂν κανεὶς δὲν τὸ ξέρει νὰ μὴν τὸ ἀνακαλύψῃ.

—Ἐμεῖς ὁπωσδήποτε θὰ πᾶμε, εἶπε ὁ Τῶκεττ.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη σύσκεψη ἀποφασίστηκε νὰ γυρίσουν πίσω στὸν καταυλισμὸ γιὰ νὰ πάρουν πάλι ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὶς ἐρευνές τους.

Μετὰ δύο ἡμέρες ἡ ἀποστολὴ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ βάσή της. Φόρτωσαν καὶ τὰ τρία αὐτοκίνητα ἔλκυθρα μὲ ὅσες προμήθειες κι' ἐργαλεῖα μποροῦσαν καὶ ξεκίνησαν, ὁδηγώντας ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο. Ὁ Νταρλιὲ εἶχε πάρει θέση δίπλα στὴ νέα. Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέρος ποὺ εἶχαν συναντήσει τοὺς Γιακοῦτες, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ἦρθε καὶ τοὺς χαιρέτησε ὁ ἴδιος καὶ εἶπε στὴ Ναδία πὼς εἶχαν δεῖ τοὺς Λαμοῦτες νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὴ θάλασσα νὰ κυνηγήσουν δίχως ἄλλο φῶκιες. Τὸ νέο αὐτὸ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο γιατὶ οἱ ἀποστολὴ τώρα πιὰ δὲν θὰ συναντοῦσε ἐμπόδιο στὶς ἔρευνές της. Ποιὸς θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε ὅμως στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν ἀνακαλυφθῆ τὰ μαμμοῦθ;

Οἱ Γιακοῦτες ἑτοιμάζονταν νὰ κατεβοῦν κι' αὐτοὶ στὴ θάλασσα καὶ τότε ὁ Μουζὲν τοὺς πρότεινε νὰ τοὺς προσλάβῃ αὐτὸς στὴν ὑπηρεσία του μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε ὅλο τὸν ἀνεφοδιασμό τους σὲ τρόφιμα γιὰ τὸ χειμῶνα.

Πραγματικά, στοὺς ἐξερευνητὲς δὲν στοίχιζε τίποτε νὰ προσφέρουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς προμήθειές τους. Ὅλς τὸ χειμῶνα εἶχαν καιρὸ ν' ἀνεφοδιασθοῦν.

Οἱ Γιακοῦτες δέχθηκαν μὲ προθυμία τὴν πρόταση. Ὁ καταυλισμὸς ξεστήθηκε καὶ τὸ καραβάνι ἔβαλε μπρός. Μπροστὰ πήγαιναν τ' αὐτοκίνητα καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ Γιακοῦτες μὲ τὸ κοπάδι τῶν ταράνδων. Ὕστερα ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν πορεία ἔφθασαν σὲ μιὰ χαράδρα ποὺ οἱ ἀπότομες πλευρές της στέφονταν στὴν κορφὴ ἀπὸ τὰ δένδρα. Οἱ Γιακοῦτες ἄρχισαν νὰ ἐξερευνοῦν τὸ ἔδαφος βῆμα πρὸς βῆμα προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψουν πουθενὰ κανένα ἴχνος.

Πρώτη ἡ Ναδία ἀνακάλυψε μέσα στὶς λάσπες ἕνα κομμάτι χοντρὸ πετσὶ σκεπασμένο ἀπὸ κοκκινωπὲς τρίχες, ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ δέρμα ἀπὸ μαμμοῦθ.

Ὅλοι συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη. Τί ἔμελλε νὰ βροῦν ἀκόμη ἄραγε; Ὁ Μουζὲν ἦταν πολὺ ἐπιφυλακτικός. Ὕστερα ἀπὸ προσεκτικὴ ἐξέταση τῆς τοποθεσίας ἐκείνης πιστοποίησε πὼς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ βροῦν αὐτοῦ ἕνα ζῶο παγωμένο καὶ διατηρημένο στὴν ἐντέλεια ὁ ποταμὸς ἄλλαζε συχνὰ κοίτη καὶ πότε θὰ σκέπαζε πότε θὰ ξεσκέπαζε τὴ γῆ. Οἱ προβλέψεις τους βγῆκαν ἀληθινές. Ἀφοῦ ἔβαλαν τοὺς Γιακοῦτες νὰ σκάψουν μὲ ἀξίνες καὶ φτυάρια ἔβγαλαν στὴν ἐπιφάνεια ἕνα κι' ὕστερα δύο σκελετοὺς ἀπὸ μαμμοῦθ, ποὺ τὶς σάρκες τους τὶς εἶχαν φάει τ' ἄγρια θηρία.

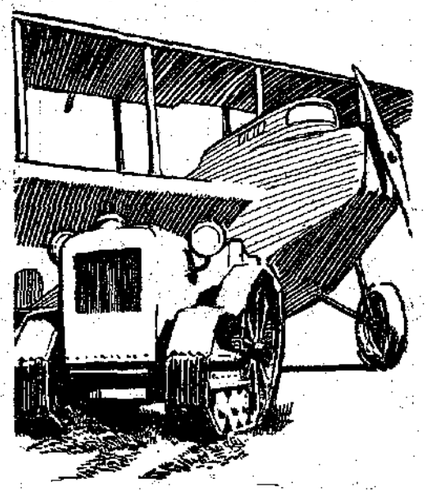

«Τὸ πελώριο ἀεροπλάνο ποὺ μετέφερε τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς». (Σελ. 378, στ. β').

Παίρνοντας μαζί του τὸν Γιακούτη ὁδηγὸ ὁ Μουζὲν ἀποφάσισε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ κέντρο τοῦ ὀροπεδίου. Ἕνα πρωΐ, καθὼς κατέβαιναν σὲ μιὰ στενὴ λαγκαδιά, ὅπου ποτὲ δὲν εἶχαν εἰσχωρήσει οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἡ Ναδία εἶδε νὰ ξεπροβάλῃ ἀπὸ τοὺς πάγους ἕνα κιτρινωπὸ κυλινδρικὸ ἀντικείμενο. Ἔβαλε μιὰ φωνὴ γιατὶ εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ μύτη ἀπὸ τὸν χαυλιόδοντα ἑνὸς μαμμοῦθ. Ὁ ὁδηγὸς ἔτρεξε κοντά της. Ἐξετασε προσεκτικὰ τὴ μύτη αὐτὴ καὶ εἶπε:

— Εἶναι ἐδῶ θαμμένο ἕνα μαμμοῦθ, πλαγιασμένο στὸ δεξὶ πλευρό. Τὸ κεφάλι του εἶναι ἐκεῖ καὶ τὸ κορμί του αὐτοῦ.

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του ἔδειχνε τὴ θέση ποὺ ὑπέθετε ὅτι ἔπιανε τὸ μαμμοῦθ.

—Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ξέρῃς; ἀπόρησε ἡ Ναδία.

Ὁ Γιακούτης χαμογέλασε καὶ δείχνοντας ἕνα σημεῖο ἐλαφρὰ φαγωμένο εἶπε:

— Τὸ μαμμοῦθ ἔσκαβε τὴ γῆ· μὲ τὰ δόντια του γιὰ νὰ βγάζῃ ἀπὸ μέσα ρίζες γιὰ τὴν τροφή του. Τὸ χαυλιόδοντό του εἶναι φαγωμένο ἐδῶ. Αὐτὸ δείχνει ὅτι τὸ σῶμα του εἶναι ἐκεῖ.

Μὲ τὸ σιδερένιο του μπαστούνι ὁ Μουζὲν δοκίμασε νὰ σκάψῃ. Μὰ ὁ πάγος ἦταν ὡς ἐπάνω σκληρὸς σὰν τὸ κρύσταλλο. Καὶ τότε γύρισε καὶ κοίταξε τὴ Ναδία. Ἡ ἴδια ἐλπίδα εἶχε γεννηθεῖ καὶ στοὺς δυό.

Μόλις ὁ Νταρλιὲ ἀντίκρυσε τὸν Μουζὲν κατάλαβε ἀμέσως πὼς εἶχε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψη.

— Τὸ βρήκατε; φώναξε.

—Ἴσως, ἀπάντησε ὁ Μουζέν. Πρέπει ὅμως νὰ πᾶμε ἀμέσως.

Φορτώθηκαν μὲ φτυάρια καὶ ἀξίνες καὶ συνοδευμένοι ἀπὸ μερικοὺς Γιακοῦτες κατέβηκαν στὴ χαράδρα ὅπου ἦταν θαμμένο τὸ μαμμοῦθ κι' ἄρχισαν νὰ τὸ ξεθάβουν. Τὸ χῶμα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια ἀκόμη ἦταν σκληρὸ σὰν βράχος, τόσο ἦταν παγωμένο. Ὁ Νταρλιὲ ἔβαλε μέσα ἕνα θερμόμετρο: Ἔδειξε 30ο ὑπὸ τὸ μηδέν.

—Ἀπὸ πόσον καιρὸ ἄραγε νὰ εἶναι σταθερὴ αὐτὴ ἡ θερμοκρασία; Ἂν διατηρεῖται στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ θάφτηκε τὸ μαμμοῦθ, τότε βρήκαμε ὅ,τι ζητοῦσαμε.

Χρειάστηκε περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν πελώριο ἐκεῖνον ὄγκο ἀπὸ τὰ χώματα καὶ τοὺς πάγους ποὺ τὸν σκέπαζαν. Ὁ Τῶκεττ εἶχε ἀναλάβει ὅλη τὴν τεχνικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργασίας. Εἶχε φύγει μόνος του μὲ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴ βάση ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῆς ἀποστολῆς καθὼς καὶ τὶς ἠλεκτρικὲς μηχανὲς καὶ τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ πείραμά τους. Πάνω ἀπὸ τὴ χαράδρα εἶχε στηθεῖ μιὰ γραφικὴ κατασκήνωση. Δίπλα στὶς δερμάτινες σκηνὲς τῶν εὐρωπαίων εἶχαν στήσει οἱ Γιακοῦτες τὶς γιοῦρτες τους.

Μιὰ μεγαλύτερη σκηνὴ στὴ μέση ἦταν προωρισμένη γιὰ ἐργαστήριο. Οἱ μεγάλες ἠλεκτρικὲς μηχανὲς εἶχαν ἐγκατασταθῆ καὶ μπῆ σὲ λειτουργία.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ

Α'.

—"Αννα, ἐγὼ θὰ πάω σὲ μιὰ ἐπίσκεψη—μοῦ εἶπε ἡ θεία μου ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα—καὶ σοῦ ἀναθέτω τὸ μαγείρεμα τῶν ψαριῶν. Πρόσεχε σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Θὰ πάρῃς 2 κρεμμύδια καὶ θὰ τὰ κόψῃς σὲ τέσσερα μέρη· ἕνα καρρότο, τέσσερις πατάτες, λίγο μαϊντανὸ καὶ λίγο σέλινο. "Ολ' αὐτὰ θὰ τὰ βάλῃς νὰ βράσουν μὲ τέσσερα δάχτυλα νερὸ στὴ γκαζιέρα. "Υστερα ρίχνεις καὶ ἕνα φλυτζάνι μεγάλο λάδι. 'Αφοῦ βράσουν αὐτά, βάζεις καὶ τὸ ψάρι (νὰ τὸ πλύνῃς ὅμως πρῶτα).

— Καλὰ θεία μου, μείνετε ἥσυχη τῆς εἶπα χαρούμενη καὶ ὑπερήφανη ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἕνα τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα.

"Οταν χάθηκε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ἔτρεξα γρήγορα νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές της: ἄνοιξα ἕνα συρτάρι τῆς κουζίνας καὶ πῆρα τὶς πατάτες καὶ τὰ κρεμμύδια. "Αρχισα νὰ τὰ καθαρίζω.

«"Ως τώρα, συλλογιζόμουνα, δὲν μοῦ ἐμπιστεύθηκαν τίποτε σπουδαῖο, γιατὶ ἤξεραν πὼς εἶμαι ξεχασιάρα, ἀφηρημένη, ἀπρόσεχτη. Τώρα πῶς τὄπαθαν;.. θὰ τοὺς δείξω ὅμως τί εἶμ' ἐγώ!»

Κατεβαίνω στὸ περιβόλι γιὰ τὸν μαϊντανὸ τραγουδώντας. Γυρίζοντας, στὸ μισὸ δρόμο θυμήθηκα πὼς ξέχασα τὸ καρρότο καὶ τὸ σέλινο· γυρίζω ξανὰ πίσω.

* * *

«Φρούου» ἡ γκαζιέρα· ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει πολὺ πετρέλαιο καὶ λίγο-λίγο ὁ θόρυβος ποὺ κάνει ἐξασθενεῖ. 'Εκείνη τὴν ὥρα ἀνεβαίνει ὁ μπαμπᾶς ἐπάνω καὶ βλέποντάς με νὰ τὴν τρουμπάρω, μοῦ λέει: «Πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ *ἀναποδογυρίσῃ*!» Κοίταξε νὰ δῇ ἂν τὰ εἶχα βάλει ὅλα μέσ' στὸ ταψὶ καὶ κατέβηκε πάλι στὸ περιβόλι.

'Επιτέλους ἔβρασαν· ρίχνω τὸ ψάρι· τί στοματάρα Θεέ μου! νομίζω πὼς θὰ ζωντανέψῃ νὰ μὲ καταβροχθίσῃ κι' ἀνατριχιάζω. Πέφτοντας στὸ ταψὶ κάνει μιὰ «πλάτς!» καὶ πιτσιλιὲς ἀπὸ λάδια καὶ νερὰ ζεματιστὰ μὲ περιχοῦν. Τέλος πάντων, ὅλα εἶν' ἐν τάξει καὶ θὰ περιμένω μόνο νὰ βράσῃ καὶ ἡ «στοματάρα»! Μπρές!.. ξέχασα νὰ βάλω ἁλάτι... μονολογῶ.

... "Ε! μὰ αὐτὸ τὸ μπελᾶ θἄχω τώρα κάθε λίγο καὶ λιγάκι νὰ τὴν τρουμπάρω; "Α! μὰ δὲν ὑποφέρεται!.. καὶ δίνω νευριασμένη δυὸ δυνατὲς τρουμπαρισιές. Καταλαβαίνετε τί ἔγινε τότε. Μὲ τὸ δυνατὸ τράνταγμα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία στηρίγματα ποὺ συγκρατοῦσαν τὸ ταψί, ξεγλύστρισε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ ἔγινε... τὸ 'Ανάστα ὁ Θεός... Ψάρι, κρεμμύδια, πατάτες, σέλινο, καρρότο, στρώθηκαν καταγῆς!!...

'Ιωνία [Β]

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

'Αξέχαστο, στὸν ἴδιο πάντα δρόμο στέκει τὸ σπίτι μου. Κι' ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο!..

Τὸ βλέπω πῶς ἦταν, περήφανο καὶ χαρωπό, καὶ πῶς εἶναι τώρα μελαγχολικὸ καὶ ταπεινό. Τὸ σπίτι μου τὸ τώρα ξένο σπίτι.

Θὰ θυμᾶμαι γιὰ πάντα τὴν τελευταία στιγμὴ μαζί του, τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. "Ηταν ὅλο ἄδειο, ἔρημο, σκοτεινό. Σὰν γύρισα—γιὰ τελευταία φορά—ὅλα τὰ δωμάτια, στάθηκα πραγματικὰ συγκινημένος, στὴ μέση τοῦ δικοῦ μου. Γιὰ πολλὴν ὥρα κοίταξα ὅλα του τὰ μέρη ποὔτρεφα γιὰ τὸ καθένα μιὰ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια...

"Ενοιωσα τότε κάτι νὰ μοῦ λέῃ: «Θὰ μὲ ξεχάσῃς;»

Δὲν στάθηκα παραπάνω· ἀπ' ἔξω μὲ φώναξαν. "Εφυγα ἀφήνοντας νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ κλειστά μου μάτια ἕνα κρυφὸ δάκρυ. "Ηταν τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης ποὔλεγε: «"Οχι, ὄχι, γλυκό μου σπίτι, ποτέ!» καὶ βαστῶντας κάτι στὸ ἱδρωμένο μου χέρι, ἔφυγα μακριά, μακριά!

Σάν, ὕστερα ἀπὸ καιρό, βρέθηκα κάπου ὁλομόναχος, τὸ πῆρα καὶ τὸ ἄνοιξα, ὅπως ἦταν διπλωμένο.

"Ηταν κεῖνα τὰ τρία σημάδια, τὸ φυλαχτὸ ἀπ' τὸ «γλυκό μου σπίτι». Τὸ χῶμα ἀπ' τὸν κῆπο, τὸ δίπλὸ φύλλο ἀπ' τὸν πεῦκο, κι' ἡ μικρὴ πέτρα ἀπ' τὸ κτίριο τοῦ σπιτιοῦ!

Τὰ κοίταξα γιὰ λίγο κι' ὕστερα τὰ τύλιξα βιαστικά.

Μοὔρθαν τότε στὸ νοῦ ὅλα τὰ παλιά. "Ολες οἱ σκηνὲς ἀπ' τὴν ὄμορφη ζωή. Μπροστά μου ἦταν τὸ σπίτι. Τὄβλεπα καὶ τὸ βλέπω πάντα στὸν ἴδιο δρόμο, μὰ μελαγχολικὸ καὶ ταπεινό!..

Σκυριανόπουλο [Β]

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

'Ο κόσμος δὲν ἔχει γυρίσει ἀκόμη ἀπὸ τὶς ἐξοχές. Τὰ βαποράκια τοῦ Βοσπόρου ἀνεβοκατεβαίνουν πλημμυρισμένα ἀπὸ μαθήτριες καὶ μαθητὲς ποὺ νοιώθουν τὶς καρδιές τους νὰ κτυποῦν. Πηγαίνουν στὸ σχολεῖο· ποιοὺς θὰ ἀντικρύσουν ἄραγε; θὰ εἶναι ὅλοι οἱ μαθηταὶ ποὺ ἦσαν καὶ τὸν περασμένο χρόνο; Στὸ σχολεῖο ποὺ ὣς τώρα βασίλευε *ἀπόλυτη ἡσυχία ἀντηχοῦν καὶ πάλι* τὰ χαρούμενα γέλια καὶ οἱ φωνὲς τῶν μαθητῶν.

Καμμιὰ ἀρχὴ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ τὴ σιωπή, ἔχουν καιρὸ νὰ ἰδωθοῦν καὶ τόσα πολλὰ νὰ ποῦν ποὺ θέλουν νὰ τελειώσουν ὅλα σὲ μιὰ στιγμή.

Εἶναι μιὰ μέρα ποὺ παύει πιὰ ἡ ξένοιαστη ζωὴ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἀρχίζουν τὰ βάσανα τοῦ σχολείου μὲ ὅλες τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ τὶς χαρές τους. "Ενας καινούργιος χρόνος ἀρχίζει.

Τάμ-Τάμ [Γ]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κοίτα τοῦ κήπου μας τὰ δέντρα τὰ φτωχά, μὲ τὰ κλαδιὰ ξερὰ ξεγυμνωμένα ἀπὸ τὰ φύλλα τους, ποὺ πέσανε χλωμὰ καὶ κοίτονται στὸ χῶμα μαραμένα.

Τ' ἀγέρι φύσηξε κρυερὸ καὶ ἐστροβίλησε τὰ πεθαμένα φύλλα, σὲ ἄγριο θλιβερὸ χορό, σκορπίζοντας τριγύρω του θανάτου ἀνατριχίλα. Κοίτα τὸν μαῦρο, τὸν σκοτεινιασμένο οὐρανό, εἶν' ἕτοιμος κι' αὐτὸς νὰ κλάψῃ, τὸ δάκρυ του ὅμως τὸ θλιβερὸ στὴ διψασμένη γῆ βροχούλα δροσερὴ θὰ στάξῃ.

Μὴ κλαῖς ὅμως, γιατὶ τὰ δέντρα κι' ἂν ξεγυμνωθήκανε ἀπὸ τὰ φύλλα τους ποὺ πέσανε χλωμά, θὰ καρτεροῦν τὴν ἄνοιξι τὴν νειὰ ποὺ θὰ ξανάρθῃ, θὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαδιὰ θὰ ξαναβγάλουν ἄνθη.

Καὶ ἂν ἀγέρι φύσηξε θανατερὸ καὶ κρύο, θἄρθοῦν ἡμέρες ποὺ κι' αὐτὸ ἤρεμο σιγανό, θὲ νὰ σκορπίζῃ ἁπαλὰ μέσ' στἀνθισμένα κλώνια χαρούμενο σκοπό. Κι' ὁ οὐρανὸς ὁ σκοτεινός, θἆν' γαλανὸς καὶ θὰ γελᾶ καὶ τ' ἄστρο τῆς ἡμέρας περήφανο θὰ λάμπῃ σκορπίζοντας τὰ χιόνια.

"Εμμα Μόρελαντ [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΓΙΑΤΙ, ΓΙΑΤΙ, ΓΙΑΤΙ;

'Ιδοὺ ἐννιὰ «γιατί» στὰ ὁποῖα ποτέ μου δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω.

Γιατὶ δυὸ στίχοι νὰ κάνουν ἕνα δίστιχο (δύστυχο) κι' ὄχι εὐτυχισμένο;

Γιατὶ νὰ λέμε κυρία τῆς τιμῆς, κι' ὄχι σπερματσέτα τῆς τιμῆς;

Γιατὶ κριτικὸς κι' ὄχι Χιώτης;

Γιατὶ αἶξ κι' ὄχι ἑφτά;

Γιατὶ μετοχὴ κι' ὄχι μὲ τὸ βῆτα.

Γιατὶ Βόλος κι' ὄχι ζάρια.

Γιατὶ Καβάλλα κι' ὄχι πεζῇ;

Γιατὶ νὰ λέμε "Ηττα (ἧττα) κι' ὄχι νίκη;

Γιατὶ τέλος πάντων νὰ μὴ λέμε 'Αθηγέρων καὶ νὰ λέμε:

'Αθηναῖος; [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο *Τάκης ρωτάει*:

— Νίκο, μέσα εἶναι ὁ Γιῶργος;

— Στάσου νὰ πάω μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν ρωτήσω.

Βίλλυ Φρίτς

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. "Αλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1938

ΤΟ διήγημα «Τοῦ ξενιτεμένου θείου μου τὰ δῶρα», ποὺ βλέπετε στὸ σημερινὸ φυλλάδιο, *εἶναι ἀπὸ τὶς «'Ιστορίες ἀπ' τὸ χωριό»* τοῦ κ. Παπαχαρίση ποὺ σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά. Τὸ δημοσιεύω καὶ σὰν ἕνα δεῖγμα τοῦ βιβλίου, ποὺ ὅλο καὶ τέτοιες ὡραῖες ἱστορίες περιέχει. Τὶς ἐπαίνεσε μὲ γράμμα του πρὸς τὸν συγγραφέα κι' ὁ γάλλος *καθηγητὴς κι' ἑλληνιστὴς κ. Ρουσσέλ*, ποὺ τὶς ὀνομάζει «ἀφελεῖς καὶ χαριτωμένες ἱστοριοῦλες» γραμμένες «στὴν πιὸ ἁγνὴ κι' εὐχάριστη δημοτικὴ γλῶσσα».

Λυπηρό, ***Μυρωμένη Αὐγούλα***, νὰ ὑπάρχουν κορίτσια δεκαπέντε χρονῶν ποὺ νὰ *νομίζουν πὼς δὲν εἶμαι πιὰ γιὰ τὴν ἡλικία* τους. Μὰ τὰ περισσότερα, καθὼς εἶπες καὶ σὺ στὴν ξαδέρφη σου, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀρχίζουν τὴ διαπλασιακή τους δράση. Κατὰ τἄλλα τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, προπάντων γιὰ τὴν ὑπόσχεση *πώς, μ' ὅλα τὰ μαθήματα*, θὰ μοῦ γράφῃς καὶ τὸ χειμῶνα.

Τὸ côloie τοῦ γαλλικοῦ κειμένου, ***Αἴνε***, εἶναι εὐνόητο τυπογραφικὸ λάθος ἀντὶ côtoie, ἀπὸ τὸ côtoyer. Συχνά, βλέπεις, τὸ *t* γίνεται *l* ποὺ δὲν διαφέρει παρὰ κατὰ μιὰ δυσδιάκριτη γραμμίτσα. Οἱ λευκὲς λέξεις εἶναι δώδεκα σωστές· φαίνεται πὼς σοῦ διέφυγαν δυὸ κενά. "Οσο γιὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη τοῦ Διαγωνισμοῦ, σὲ μιὰ σελίδα μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν κι' ἕνα, καὶ δυό, ἴσως καὶ τρία. Δὲν ἔχω προσδιορίσει. *Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὸ κτῆμα.* Γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ.

"Εχω μπροστά μου δυὸ γράμματά σου, ***Πυργιώτικο Μελανοῦρι***, ὥ, πολὺ μ' εὐχαριστεῖ ποὺ μοῦ γράφεις συχνὰ κι' ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθήσῃς. Ἡ «ἀνευρεθεῖσα» Συλλογή σου κατατάχθηκε στὸν τρέχοντα Διαγωνισμό, ὥστε ἅμα προκηρυχθῇ ὁ νέος, θὰ στείλῃς ἄλλη. "Ε, γιὰ Μαθηματικά, ὁ βαθμὸς 16 δὲν εἶναι καὶ τόσο «χαμηλός»· πάντως πρέπει φέτος νὰ τὸν ὑψώσῃς.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε, ***Ζακυνθινούλα***, τὸ γράμμα σου ἀπ' τὸ Πύργον τῆς Χαρᾶς... 'Αφοῦ ἡ φύση ἐκεῖ εἶναι τόσο ἔξοχη, βέβαια ποὺ μπορεῖς νὰ ἐμπνευσθῇς καὶ κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα. Τὸ ἄλλο σου, καθὼς θὰ εἶδες, δημοσιεύθηκε. "Ελαβα ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, εὐχαριστῶ καὶ περιμένω.

Δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, ***'Απλὴ Ζωή***, θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ ἔγραφες κάπως συχνότερα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ κρατῶ ὑπὸ σημείωση τὸ σχέδιό σου. Γιὰ τὴν «"Ερευνα» ὁ κ. Ξενόπουλος θὰ στείλῃ μιὰ μελέτη του, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι ἡ πρώτη ποὺ δημοσιεύει στὸ περιοδικό. Καλὴ πρόοδο στὸ σχολεῖο καὶ φέτος.

Γιὰ τὸ ποίημά σου ἐκεῖνο, ***Λευκὴ Καμέλια***, σοῦ εἶπα τί συνέβη. 'Αφοῦ σ' εὐχαριστεῖ τόσο νὰ ἔρχεσαι στὸ γραφεῖο μου, ἔρχου ὅσο συχνὰ θέλεις, καμμιὰ ἐνόχληση. Τὸ σημειώνω πὼς τοῦ χρόνου θὰ προβιβασθῇς μὲ ἄριστα κι' εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ «πέσῃς ἔξω». Πῶς ἡ ***'Αηδονόλαλη*** σὲ φιλοτίμησε νὰ βρῇς καὶ σὺ ἐννιὰ τυπογραφικὰ λάθη; "Ετσι θὰ φιλοτιμηθῇς κι' ἀπὸ τὶς συμμαθήτριές σου ποὺ ἀριστεύουν...

Περδικούλη, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν 'Οδηγό, νὰ τὸν διαβάσῃς καὶ νὰ γίνῃς «τέλειος συνδρομητής». Σοῦ ἔστειλα ἐπίσης καὶ λυσόχαρτο καὶ κρατῶ στὴ διάθεσή σου τὸ ὑπόλοιπο τῶν 50 δραχμῶν. Χαιρετισμοὺς στὰ παλιά μου Διαπλασόπουλα. Γράφε μου.

Χαίρω, ***Βίλλυ-Φρίτς***, ποὺ πέρασες τόσο καλὰ τὸ καλοκαίρι σου. "Οχι, ὁ *Ρ. Τ.* δὲν μοῦ ἔγραψε ἀκόμα. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶναι ἐλεύθερα· μπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ὅσα κι' ὅταν θέλῃς. Καμμιὰ ἀνάγκη νὰ εἶναι σὲ στίχους οἱ ἀπαντήσεις στοὺς πεζοὺς αὐτοὺς Διαγωνισμούς. Μόνο στὸ Διαγωνισμὸ Ποιήματος, καὶ τὸ πολὺ πολὺ στὴ Μικρὴ Κυριακή.

Μαρίλλη Νικολάου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν 'Οδηγό —τὸ ἀντίτιμο, δρ. 6, τὸ στέλνεις σὲ γραμματόσημα — καὶ περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νἀλληλογραφοῦμε. 'Επίσης κι' ὁ ἀδελφός σου ποὺ τόσο μ' ἀγαπᾶ. 'Αλλὰ ἐπειδὴ ὁ χρόνος μου πλησιάζει νὰ τελειώσῃ, τὰ ψευδώνυμά σας νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου γιὰ ὅλο τὸ 1939.

Κι' ἐγὼ λυπήθηκα, ***Μῦρον τῆς "Ανδρου***, ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νἀπαντήσω στὸ προηγούμενο γράμμα σου, σοῦ ἀπαντῶ ὅμως στὸ σημερινό. Πραγματικῶς, στὸν «Τὸμ Σῶγερ» ἀπαντᾷ κανεὶς μιὰ θαυμάσια παιδικὴ ψυχολογία, ποὺ δὲν ὑπάρχει σὲ διηγήματα πολλῶν συγγραφέων. Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανένας καὶ νἀποδώσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ! Γι' αὐτὸ πρέπει νἄμαστε ἐπιεικεῖς σὲ μερικὲς προσπάθειες ἢ δοκιμές, ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ φθάνουν τὸ σκοπό τους... Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ διορισμό σου στὴ Μαράσλειο Παιδαγωγικὴ 'Ακαδημία. Τώρα ἔχεις μιὰ λαμπρὴ θέση, ποὺ σοῦ ἄξιζε.

Λαμπρὸς ὁ βαθμός σου, ***Πιτσιρῖκε***, εὖγε! Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ἔχω πὼς καὶ τὸ ἀπολυτήριό σου τοῦ χρόνου θὰ εἶναι ἐπίσης ἱκανοποιητικό. Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στ' ὡραῖο αὐτὸ χωριό, κάτω ἀπ' τὸ Χελμό, διαβάζοντας καὶ τὸ «"Οταν ἀναστήθηκε τὸ μαμμούθ» ποὺ σοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικά. Στὶς πρῶτες ἐρωτήσεις σου γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς ἀπαντῶ ναί, στὴν τελευταία ὄχι: δυὸ λέξεις μ' ἀπόστροφο (στ' ἄλλο, κι' ἐκεῖνος) δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὡς μιά.

Σὲ συγχαίρω, ***Σκυριανόπουλο***, γιὰ τὴν προαγωγὴ καὶ τὴ μετάθεση τοῦ μπαμπᾶ. "Εννοια σου, κι' ἐκεῖνα ποὺ ἀφίνεις ἐκεῖ, θὰ τὰ βρῇς καὶ στὴν 'Αθήνα, κι' ἴσως καλύτερα. Νὰ μὲ θυμηθῇς τοῦ χρόνου τέτοιον καιρό... Τὸ τέλος τοῦ «Τὸμ Σῶγερ» πλησιάζει καὶ θὰ ἰδῇς πόσο θὰ εἶναι ἱκανοποιητικό. Τὰ Δημοψηφίσματα ἐκεῖνα καταργήθηκαν γιατὶ ἐλάχιστοι λάβαιναν μέρος. Τὰ ἔλαβα ὅλα, σοῦ ἔστειλα 6 τετράδια, περίμενε. "Ε, εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ σημερινή μου ἀπάντηση;

Σοῦ ἔστειλα 7 τετράδια, ***Μελέαγρε***. "Ω, ναί, ἡ νοσταλγία τοῦ σχολείου, ποὺ αἰσθάνονται τὰ παιδιὰ στὸ τέλος τῶν διακοπῶν, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατώτερες. 'Ο κ. Ξ. διάβασε τὰ ποιήματά σου. Τὰ βρῆκε, μοῦ λέει, πολὺ ὡραῖα καὶ σὲ συγχαίρει. Μερικὰ μόνο θὰ τὰ ἤθελε πιὸ σύντομα, πιὸ συγκεντρωμένα, καὶ γενικὰ πιὸ ἐπιμελημένους τοὺς στίχους. 'Αλλὰ εἶσαι νέος ἀκόμα, καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἡ παραγωγή σου βέβαια θὰ βελτιωθῇ, ἀφοῦ τὸ τάλαντό σου εἶναι ἀναμφισβήτητο.

Οἱ Διαγωνισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἀνεξάρτητοι, ***"Ασπρε Γλάρε***. Μπορεῖς καὶ Λύσεις νὰ στέλνῃς, κι' 'Ασκήσεις. Κοίταξε λοιπὸν πότε θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς γιὰ νὰ στείλῃς αὐτὴ τὴ Συλλογὴ ποὺ ἔκαμες. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο τὸ «Μαμμούθ» καὶ ποὺ μὲ διαβάζετε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση ὅλα τἀδέλφια. "Εστειλα 5 τετράδια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: «Κῦμα τοῦ 'Ιονίου, ἀ. (ΣΜ). *Μελαγχολικὴ "Υπαρξις*, ἀ. (!) Σκιά, κ. (ΠΜ). 'Ελληνοπούλα, κ. (ΝΑ).

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Α. Χειμαρρὸν*** (καλὴ ἡ γελοιογραφία σου, προπάντων ὡς ἰδέα· ἀλλὰ γιὰ δημοσίευση, ἔπρεπε νὰ ἦταν τεχνικώτερη·) ***Στέκυλ*** (περαστικά· ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δρ. 100· μπορεῖς βέβαια νἀνανεώσῃς τὴν ἐγγραφή σου ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου γιὰ ἕνα χρόνο, στέλνοντας κι' ἄλλες 10 δραχμὲς γιὰ τὸν Νοέμβρη, ἂν ἡ τριμηνία σου λήγῃ τὴν 31 'Οκτωβρίου· τὸ Κρυπτογραφικό σου δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ γιατὶ τώρα δὲν εἶναι δεκτὲς 'Ασκήσεις· περίμενε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς νὰ ἰδῇς καὶ τοὺς ὅρους·) ***Συννεφένι*** (χαίρω ποὺ σ' ἐνθουσιάζει τὸ «Μαμμούθ»· ἔστειλα λυσόχαρτο κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 3,60) ***Χ. Μεϊτάνη*** (ἔστειλα 5 τετράδια· κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα θὰ στείλῃς μόνο ἂν πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν γίνεται ἐκτάκτως· πάρε κι' ἕναν 'Οδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ νὰ τὰ ἰδῇς ὅλ' αὐτά·) ***Δάφνην τοῦ Κήπου*** (γιατὶ νὰ μὴν τὴ στείλῃς; νὰ σημειώσῃς ὅμως ἂν τὴν στέλνῃς γιὰ τὴ Σελίδα, ἢ ἁπλῶς γιὰ νὰ τὴ διαβάσω·) ***Δροσούλαν*** (τὸ ἐνέκρινα, λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Πρόσκοπον*** (ἔλαβα· τἀποτελέσματα τῶν 'Εκτάκτων θἀργήσουν ἀκόμα· συνήθως τὰ δημοσιεύω κατὰ τὴν ἄνοιξη καὶ κατόπι προκηρύττω νέους γιὰ τὸ καλοκαίρι·) ***'Ιωάν. Στ. Χαριτάκην*** (ἔστειλα 38ο φυλλάδιο·) ***Κ. Γ. Σάλταν*** (ἔστειλα τὰ δυὸ φυλλάδια ποὺ χάθηκαν· καμμιὰ ἐνόχληση·) ***'Ορεσιβίαν*** (*καλὴ πρόοδο καὶ* στὴν Ε' τάξη· ὡραία ἡ Μαγ. Εἰκών· ἀλλὰ στὸ ἑξῆς νὰ τὶς κάνῃς μὲ μαύρη μελάνη, σινικὴ κατὰ προτίμηση, καὶ νὰ σημειώνῃς μὲ κόκκινο τὰ κρυμμένα πρόσωπα·) ***Παπουτσωμένον Γάτον, Κρητικὸ Προσκοπάκι*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***15*** Σεπτεμβρίου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 286ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Δεκεμβρίου.

583. Λεξίγριφος

Κάτι χόρτα ποὺ τὰ κάνουν
Μὲ τὸ κρέας ἢ σαλάτα,
Δυὸ προθέσεις μόνο φτάνουν
Γιὰ νὰ τάχῃς κι' ἔλα φά' τα

Λένα Κάρη

584. Μεταγραμματισμός

"Αν ἀλλάξῃς μάνι-μάνι
Τὸ κεφάλι μιᾶς θεᾶς.
Παλαιὸ γνωστὸ λιμάνι
Μέσ' στὸν Τίβερι κοιτᾶς,
Ποὺ γεμίσθηκε καὶ τώρα
Μιὰ μικρούλα κάνει χώρα.

Κυκλαμιά

585. 'Αναγραμματισμός

"Αν ἀπείραχτο μάθῃσης,
"Εχεις πέρση βασιλέα,
"Αν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Κάνεις περικεφαλαία.

Λευκὴ Καμέλια

586. Τρίγωνον

* * * * * * * Στὸ πρῶτο κάποιο ρήτορα
* * * * * *
* * * * * Τοποθετεῖς Ρωμαῖο.
* * * * "Ενα νησὶ στὸ δεύτερο
* * * Ποὺ βρίσκεται στὸ Αἰγαῖο.
* *
* Κοινότατο ἕν' ἐπίρρημα

Στὸ τρίτο θἀπαντήσῃς
Ποὺ γιὰ τὴν καλωσύνη του δὲν δίνω [ἐγγυήσεις. . .
Στὸ τέταρτο τρανῆς θεᾶς παιδὶ χαρι- [τωμένο,
Στὴ μέση τοῦ προσώπου σου τὸ πέμ- [πτο φυτρωμένο'
Τὸ ἕκτο μου τὸ τρῶς συχνά, πολὺ σὲ [δυναμώνει
Καὶ μ' ἕνα γράμμα, σύμφωνο, τὸ τρί- [γωνο τελειώνει.
(Ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὰ αὐτά).

Συριανὸς

587. Κρυπτογραφικὸν

12312454=Ὄρος τῆς Ἀσίας.
24154 =Δοχεῖον διὰ ὑγρὰ καὶ ἀέρια.
3412 =Εὔφλεκτον.
415154 =Νεοέλλην λογοτέχνης.
534 =Μέλος

Λένα Χάρη

588—592. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινὸν — τὸ πτερωτὸν —τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Μέγας φιλόσοφος — Θεὸς αἰγύπτιος —Κακὸν συναίσθημα — Ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης—Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα

593. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων. ἀποτελοῦν μέγαν ἄνδρα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἅγιον ἐπίσκοπον Ἐφέσου:

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Τὸ ὄρος τῶν Μουσῶν· 3, Πρωτεύουσα Μεγάλης Δυνάμεως· 4, Ἀρχαῖος ῥήτωρ· 5, Μία τῶν Ἑπτὰ Νήσων· 6, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης· 7, Ἀρχαῖος ἱστορικός· 8, Γυνὴ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Λευκὴ Καμέλια

594. Γρῖφος ἐκ Μεταφράσεως

Αἱ κάτωθι λέξεις μεταφραζόμεναι εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ προφερόμεναι κατὰ σειρὰν δίδουν, ἄνευ ὀρθογραφίας, μίαν ἱστορικὴν πληροφορίαν:

ἕνα, γίδας, πιστά, σπυντίκι, δηλαδή, φοῦντες, ἆ, ἀκρογιαλιά, αἱ ὁποῖαι, οἱ ὁποῖοι.

Συριανὸς

595. Γρῖφος

α α
α α α α
κ' κα νοῦν νοῦν
α α α α
α α

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσεων* τοῦ φύλλ. 29.

373. Πυράγρα (πῦρ, ἄγρα). - 374. Λῆμνος-ὕμνος.—375. Μάϊος-Αἷμος. —376. Ὁ λάρος, ἡ Λάρισσα.

377. ΣΥΡΙΑ ΣΟΦΙΑ ΝΥΝ
Ο Ε Ο Γ Ω
Ν ΑΝΙ Κ ΗΔΩ Ι
Α Ν Η Ω Ρ
ΔΟΝ ΑΙΜΟΣ ΣΑΠΦΩ

378. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (ὑγρός, θύρα, ἀγορά, γρύπος, Οὔγγρος, Ρούθ, Σύρος). —379—388. Α'. *νωπός, ἵππος, ἐλπίς, ἄπιον, σπάθη*. Β'. Διὰ τοῦ Ο: *πόνος, ποῖος, πῖλος, ὄπιον, πάθος*.—389. ΑΒΡΑΑΜ (Ἄσχημος, Βαρύς, Ραθυμία [ἢ Ραστώνη]. Ἀγενής, Ἀτυχία, Μῆκος).— 390. Νενίκηκά σε, Σολομών. — 391. *Ὁ Ὅμηρος ἦτο ἐπικός* (ο ο μ' ι, Ρῶσσοι, τὸ ἐπὶ Κῶς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—823]

Εἰσερχόμενοι παταγωδῶς κηρύσσομεν διεκτατορίαν, ἥτις ἔχει σκοπὸν τὴν διάλυσιν τῶν ***«Μυστηριωδῶν Κατασκόπων»***. Πρόεδρος: ***Φασαρίας***. Γραμματεύς: ***Φλύαρος***. Ταμίας: ***Φαντάρος***. Μέλη: Πολλὰ Διαπλασόπουλα. «ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ»

[ΔΗ'—824]

Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ τὴ μεγάλη τάξη. ***Τόμπολα***, εὐχαριστῶ, δέχομαι.

Σιμόνη-Σιμὸν

[ΔΗ'—825]

Οἱ «Μυστηριώδεις Κατάσκοποι» ἀποκαλύπτοντες τὸν Κυρίαρχο Διαπλασόκοσμου, δὲν θὰ ἐννοοῦσαν ***ἀσφαλῶς*** ἐμένα. Διὰ νὰ μὴ γίνονται λοιπὸν παρεξηγήσεις, ἂς τὴν συμπληρώσουν. Φιλικά.

Ἄλκης Σοφιανόπουλος

[ΔΗ'—826]

Τὰ λαγωνικὰ τῆς ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν. Θλιμμένη Μελωδία=Ἰωάννα Τζηρᾶ, Γκάλικ=Ἀγαθάγγελος Θεοφάνης, Τριανταφυλλένια=Θεοδώρα Κλέππα, Νέο Ἀγριοκόριτσο=Βαρβάρα Βλεπάκη ! ! !

ΙΝΤΕΛΛΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΔΗ'—827]

Κυματίζουσα Κυανόλευκε, ἄπειρες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου. — ***Τρελλὴ Νειότη*** κι' ἐγὼ χάρηκα πολύ. — ***Κατάσκοπε 33***, εὐχαριστῶ θερμά. . .

Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΔΗ'—828]

Διαπλασόκοσμε εἰσερχόμενος στὴν κίνηση ζητῶ ἀλληλογραφίαν. Γράφατε: Κων)νος Κοντοπίδης, Καλυψοῦς 10, Ἀθῆναι διά:

Νεόελλην

[ΔΗ'—829]

Πυργιώτικο Μελανοῦρι: Κοντὴ-κοντὴ καὶ νόστιμη, μὲ μάτια ὅλο γλύκα, ὡσὰν καὶ σένα κούκλα μου, στὸν κόσμο ἄλλη δὲν βρῆκα.

Μεγάλη Ἰδέα

[ΔΗ'—830]

Ναπολιτάνα, καὶ οἱ πιὸ γλυκόφωνοι ὄνοι μένουν ἐκστατικοὶ ἀκούοντας τὴν ὑπέροχη φωνή σου. . .

Μεγάλη Ἰδέα

[ΔΗ'—831]

Ἀνοικτόκαρδοι, κοιτάξτε (ΔΗ — 601). Τζιτζιφιόγκα, Λαλώτη, δράσατε (!) στὰ μπάνια. . Ζακυνθινούλα, λιγώτερη ρωμαντικότης (!!!)

Ὀμίχλη

[ΔΗ'—832]

Μέσα στὰ τόσα ἄλλα ὡραῖα ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως προστίθεται καὶ ἡ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΔΗ'—833]

Σταματῶ κίνησιν μὲ τὸ ***Βίλλυ Φρίτς***. Καὶ συνεχίζω μὲ τὸ νέο μου ψευδώνυμο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ. Ἐκπλήξεις ! ! ! στὸ Διαπλασιακὸ Σαλονάκι μας.

[ΔΗ'—834]

Εὐάννα, Ὀπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, Μικρὲ Κόμη, Ταγκολίτα, Βασίλισσα Νεφερτίτι, Ἴσις κλπ. εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα, περιμένω τὴ συμμετοχή σας στὸν (ΔΗ-652).

Πανζουρλισμὸς

[ΔΗ'—835]

Ξανθὴ Ὀρειβάτις, δέχεσαι ἀλληλογραφίαν; Ἐὰν ναί, γράφε μου. Δ)σις: Ἀνίδα Ζωήτσαν Μητσικώστα, ὁδὸς Ρήγα Φεραίου, 90, Βόλον διὰ

Καρδερίνα

[ΔΗ'—836]

Διαπλασόπουλα-ες, κοιτάχτε τὴν (ΔΗ—504) καὶ περιμένω. Τοὺς στείλαντας ὑπερευχαριστῶ.

ΧΑΜΠΑΝΕΡΑ

[ΔΗ'—837]

Διαμαρτύρομαι ἐναντίον τῆς Μερσεντὲς ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται καὶ διαδίδει πῶς ἡ Χαμπανέρα εἶναι αὐτή.—ΧΑΜΠΑΝΕΡΑ

[ΔΗ'—838]

Ἀγαπητὲ ΟΣΣΙΡΙ, διὰ τὴν τελείαν σου ἀνάρρωσιν τὶς πιὸ θερμές μου εὐχές.

Βαρκούλα τοῦ Νείλου

[ΔΗ'—839]

ΛΕΥΛΑ, ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ, γράφε μου τί ἔχεις, γιατὶ ἀνησυχῶ πολύ.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΑ

[ΔΗ'—840]

Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν, καλῶς ἦλθες στὸν κύκλον μας. Πόσο χάρηκα, χρυσή μου,

Παιχνιδιάρα

[ΔΗ'—841]

Συνέχεια (ΔΗ'—757) (Ἀγγελίας Ράδιο-Ἑλλάδος): ***Ξέρετε ὅτι. . . δικαίως*** κατέχομεν τὸν τίτλον τῶν ***κεραμιδοειστρακτόρων***;;;!!!

Μέφιστος

[ΔΗ'—842]

Λίτσα. ἀποτελέσματα πότε: Ἀτρόμητε Καβαλλάρη, Ἑλληνίδα, Μικρούλα Τραλαλά, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; Δ)σις: (ΔΗ' 724)

Μέφιστος

[ΔΗ'—843]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

Πενταθλονίκης: Βασ. Νεφερτίτι

ΝΙΚΗΤΑΙ ΑΘΛΗΜΑΤΩΝ

Φιλολογικοῦ: Νεφερτίτι, Ταυρομάχος.
Σκίτσων: Νεφερτίτι. Γλεντζές.
Μυστικῶν: Ἀφρόεσσα, Εὐάννα, Ἀθηναῖος.
Τοπείων: Ζακυνθινούλα, Φρέντερικ Μάρς, Ὀπαδὸς Ἀμερικανισμοῦ.
Προβλέψεως: Ἴσις, Βίλλυ Φρίτς.

Τὰ ὑπερεκατὸ Διαπλασόπουλα ὑπερευχαριστοῦμε. Ἡ ἀθρόα ὑποστήριξη μᾶς ἀνάγκασε νὰ δώσουμε ***δεκατρία*** βραβεῖα. Ἐκλέγοντες βραβευθησομένους δὲν ἐξετάζουμε φίλους καὶ ἀντιπάλους.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΔΗ'—844]

Διαπλασόπουλα, προσοχή! ἀλλαγὴ ὀνόματος [ΔΗ'—329). Στείλατε: Δ)νίδα Δήμητραν Πουλίτση.

Λευκὴ Καμέλια, Γαλανομμάτα

[ΔΗ'—845]

Κόκκινη Γατούλα. τόσο γρήγορα μᾶς ξέχασες; Κρῖμα! Φιλιὰ σὲ ὅλους.

Μικρὴ Πιανίστα

[ΔΗ'—846]

Ράο-Ράμα, δὲν πειράζει, στεῖλε· ἀλληλογραφία ὄχι· μὲ συγχωρεῖς;

Κυματίζουσα Κυανόλευκη, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδεις;

Τάμ-Τάμ

[ΔΗ'—847]

Κατάσκοπε 33, ἔγραψα πρὸ μηνὸς· γράμμα ἐπεστράφη. Ποιὰ ἡ νέα διεύθυνσή σου;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΔΗ'—848]

Ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ μακροῦ ταξειδίου μου συνεχίζω τὴν ὁρᾶσιν μου μαζὶ μὲ τοὺς φίλους μου: ***Μελαγχολικὸ Ὀνειροπῶλο, Μελαγχολικὴ Ὕπαρξη***.

Ρόμπερ Τέϋλορ

[ΔΗ'—849]

Μ. . . . . Β. . . . . ,ὦ! ἀπ' τὴ Φλώρινα; Τὶς φαντάζομαι! . . .

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΔΗ'—850]

Ἀσφαλῶς, ***Πυργιώτικο Μελανοῦρι***, ἀξίζει πρῶτο βραβεῖο! . . Συμφωνεῖς;

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Τύποις Σεργιάδου